

NIEUWE AVONTUREN

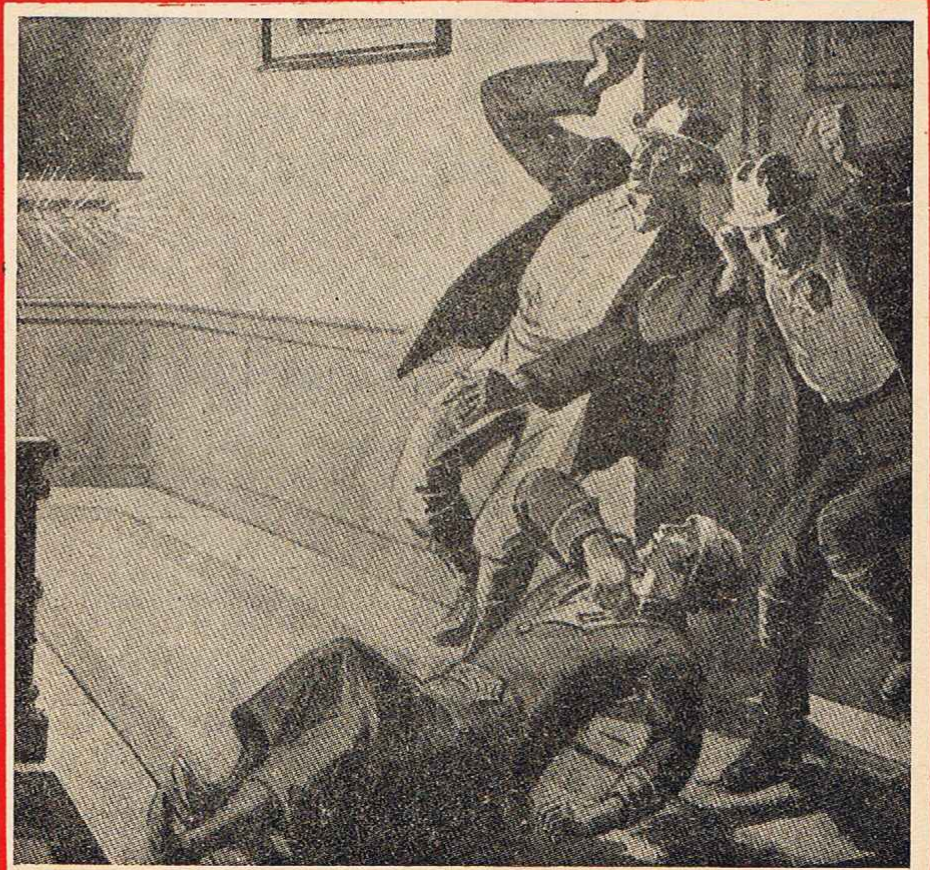
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE KONING VAN PARIJS

N° 2369

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Koning van Parijs

HOOFDSTUK I

MEN MOMPELT...

Parijs had de laatste dagen niet te klagen gehad over gebrek aan stof voor gesprekken in de café's, de schouburg-koffiekamers, de wandelgangen van het parlement, en de politieke en andere Salons.

Men had zoëven het schandaaltje begraven van de Markiezin de Sainte Eustache, die op een toneeltje in haar ontvangsaal dansen had ten beste gegeven met een Argentijn, schoon als een antiek standbeeld, en met wie zij enige dagen later uit Parijs verdwenen was. Dan was er een tamelijk ernstig Kamer-schandaal geweest, dat bijna

het gehele kabinet ten val had gebracht, een outsider had gewonnen in de beroemde voorjaarsrennen te Auteuil, een bekend bankier was failliet gegaan, een vijftigjarige operaster had tenslotte haar plaats moeten inruimen voor een jongere collega, ondanks een zeer machtige bescherming, en nu had men het geval-Huguet.

Niemand begreep destijds veel van de zaak, en het zou ook nog maanden duren, al eer dat raadsel zou zijn opgehelderd.

Gaston Huguet was een man van een jaar of veertig, goed bekend in de

uitgaande kringen van Parijs, en die in vele salons werd ontvangen. Maar niet in alle. Er waren gastvrouwen, die in die al te chique viveur met zijn aan de slapen geplakt, glimmend zwart haar en zijn diamanten, de Rastaquère zagen, onder welke zonderlinge verzamelnaam de Parijzenaar oorspronkelijk die Zuid-Amerikanen aanduidde, die wat al te snel fortuin hadden gemaakt maar, die later werd uitgestrekt tot alle vreemdelingen zonder echte beschaving, die zich te Parijs kwamen nestelen om daar geld te verdienen en vervolgens stuk te slaan.

Het was alsof een zeker, onfeilbaar instinct de leden van de hoogste adel en van de geld-aristocratie waarschuwde voor de bezoeken van die man, en nu ging het er op lijken alsof de gebeurtenissen hen in het gelijk stelden.

Want sedert enige weken werden er opnieuw zonderlinge dingen omtrent die bonvivant gemompeld. En men mompelde ze hoe langer hoe luider, terwijl nochtans toch het stilzwijgen er bleef heersen omtrent de gehele zaak, in zekere bladen, die deden, alsof er in het geheel geen Gaston Huguët bestond, en nog veel minder een zaak-Huguët.

In het kort moest het volgende gebeurd zijn, ofschoon een bericht van politiewege klaarblijkelijk gedictéerd, alles als « een dwaas verzinsel » doodverfde.

Te Parijs hield zich een man op, wiens naam bekend en gevreesd was over de gehele wereld: John Raffles. Dat hij er was sprak de politie niet tegen, en het viel ook moeilijk te ontkennen want zij had hem gedurende ongeveer een kwartier in haar meedogenloze vuisten gehad, en dat zij hem daarin niet langer had kunnen vasthoudend dan gedurende zulk een korte tijd, dat was zeker niet haar schuld.

Daarenboven zou zelfs de politie dit gaarne hebben verzwegen, indien het

maar enigszins mogelijk ware geweest. Het staat ook vast, dat men alles in het werk stelde, de politieagenten, die bij de zaak betrokken waren geweest, het stilzwijgen op te leggen, maar er zijn altijd wel van die kleine mazen in een net, waardoor het visje der openbaarheid weet te ontsnappen, en zelfs het politie-apparaat heeft lekken, die heel wat laten doorzippelen. Iedere journalist en verslaggever, die deze naam werkelijk verdient, weet daarvan mee te praten en er zijn voordeel mee te doen.

Het was echter reeds enige dagen vóór die arrestatie, die zo jammerlijk zou eindigen, toen Raffles een huis van Huguët had bezocht in een vermomming, teneinde de man een lesje te geven, wegens zijn optreden in het algemeen en zijn lage plannen ten opzichte van een onschuldig meisje, een der beschermelingen, welke Raffles te Parijs al spoedig grote en kleine diensten had kunnen bewijzen.

Dit bezoek nu had hem bijna het leven gekost, want Huguët, die zijn vermomming reeds voorzien had nog vóór hij kwam, deed hem in een put storten, half vol water, bij welke gelegenheid Raffles bijna was verdrinken.

Hij was die avond echter niet alleen gekomen; zijn trouwe vriend Charles Brand had hem geholpen, en uit een goed verborgen kastje in het huis van Huguët enige papieren weten weg te nemen (afgezien van een klein bedrag aan geld) die een zonderling licht wierpen op de eigenlijke aard van de rijke leegloper.

Het was deze eigenaardige bejegening, waarvan Raffles bij de politie melding maakte, maar er werd niet de minste notitie van genomen, Raffles hernieuwde zijn aanvallen, maar werd een paar dagen later op een sluwe wijze gelokt naar het fraaie herenhuis, hetwelk Huguët bewoonde, in de deftige wijk van Saint Germain. De

schurk was er diezelfde avond in geslaagd zich opnieuw van het jonge meisje meester te maken, dat Raffles juist aan zijn klauwen had weten te ontrukken, en genoot reeds bij voorbaat van zijn helse zegepraal, toen Raffles er ten tweede male in slaagde zich door Brand en Henderson geholpen, te bevrijden en het huis te verlaten.

Weer maakte hij hiervan melding bij de politie, in een met zijn naam ondertekend schrijven, maar wéér deed de politie alsof er geen wolkje aan de lucht was. Langzamerhand begon bij Raffles het besef te groeien, dat de politie eenvoudig niet wilde zien, met opzet ziende blind was. En dat moest wel zo zijn want tot zijn niet geringe verbazing vond Raffles in de meeste dagbladen vermeld dat Huguet, naar het politiebureau gebracht in verband met de vrijheidsberoving en de aanranding van Musette Duflos, eenvoudig weer werd vrij gelaten, nadat de commissaris een geheimzinnig briefje had ontvangen, waarvan niemand dan hijzelf, behalve de schrijver, de inhoud kende.

Menig ander zou de zaak hierbij gelaten hebben, wel begrijpende, dat Huguet zich inderdaad mocht verheugen in de bescherming van een zeer machtige heer, die het zelfs in de hand had, een commissaris van politie zijn plicht te doen verzaken.

Raffles echter was van ander hout gesneden, en niet zodra had hij uit de gevonden papieren opgemaakt, dat Huguet een zeer goed vriend was van een zekere Georgette Dufour, een mooie variété-artiste, van wie men openlijk vertelde, dat zij tevens de hartsvriendin was van een met name genoemde minister, of hij ging deze dame een nachtelijk bezoek brengen, dat hem weliswaar een groot bedrag aan diamanten en andere kostbaarheden opleverde, maar hem tevens wéér

in handen deed vallen van de politie.

Hij had alle reden om te vermoeden, dat het hem ditmaal zeer slecht zou vergaan, daar de bewuste beschermende macht te zijnen opzichte zeer streng zou optreden, tot op een gegeven moment zijn goed gesternte hem de weg der ontvluchting wees, een weg, die Raffles onmiddellijk insloeg.

De zaken stonden nu aldus :

Raffles had de morele overtuiging, dat Gaston Huguet een dubbelleven leidde en lid, waarschijnlijk zelfs de aanvoerder was van een geheimzinnige bende misdadigers, te gevaarlijker, wijl zij de misdaad uit behoefte aan sensatie bedreven, zonder aanzien des persoons, misdaden van de afschuwelijkste soort.

Raffles had zichzelf een dure eed gezworen, dat hij niet zou rusten alvorens hij dit kon bewijzen, op een zodanige manier, dat zelfs de politie niet langer zou kunnen aarzelen, en een einde zou moeten maken aan de geheimzinnige bescherming, waarin de schelm zich thans nog scheen te mogen verheugen.

Dat die bescherming geen waandenkbeeld was, dat ondervond Raffles al heel spoedig. De dag namelijk, die volgde op zijn inbraak ten huize van Georgette Dufour, stelde Raffles een stuk op, hetwelk hij Brand liet vermenigvuldigen, en dat hij aan niet minder dan twintig Parijse bladen zond. In dit uitstekend gestelde artikel, dat hij eveneens had ondertekend met de naam: « John Raffles », beschuldigde hij met zoveel woorden Gaston Huguet, een zeer gevaarlijk sujet te zijn, die een jong meisje, ontvoerd had naar zijn woning, en haar zeker geweld zou hebben aangedaan, als hij — Raffles — niet bijtijds tussenbeide was gekomen. Hij bood daarbij aan, de naam te noemen van de jongeman, met wie dit meisje in het huwelijk dacht te

treden, en die tot dusverre alleen maar gezwegen had om de naam van zijn verloofde niet nog meer in opspraak te brengen.

Hij beschreef tot in details alles wat er was voorgevallen in het weelderige herenhuis, ja, hij noemde zelfs openlijk de namen van enige gasten, die hij had herkend, en niet alleen de vrienden, maar ook de medeplichtigen van Huguët moesten zijn. Hij bereikte dit eigenaardige resultaat: Van de twintig bladen aan wie hij dit stuk zond, namen twee het op, namelijk « Le Peuple » en de « Humanité », en dan nog beiden voorzien van redactionele kanttekeningen, waarin de hoofd-redacteur te kennen gaf, dat hij zich geenszins verantwoordelijk wilde stellen voor de waarheid, « ofschoon men van dit kabinet letterlijk alles kon verwachten. »

En dat was alles. Raffles werd nog versterkt in zijn mening, dat hier ergens een zeer invloedrijke macht aan het werk was, die Huguët de hand boven het hoofd hield. Reeds was er klaarblijkelijk een wachtwoord gegeven aan de bladen, geen woord meer over de zaak op te nemen, en daaraan was het dan ook zeker toe te schrijven, dat men, een paar dagen na de inbraak bij de mooie Variété-zangeres het vertrek van Huguët en zijn vriendin uit Parijs slechts in enkele bladen in een paar regeltjes vermeld vond.

Want inderdaad had « de Koning van Parijs » — dit was de naam door zijn trawanten aan Huguët gegeven — het klaarblijkelijk veiliger geacht het toneel zijner werkzaamheden voor enige tijd te verlaten, en daarbij zijn vriendin mede te nemen. Op die wijze ontliep hij ook het best de nieuwsgierige verslaggevers van buitenlandse bladen, die zich volstrekt niet bekommerden om verbodsbepalingen, of verzoeken tot doodswijgen, en alles omtrent deze geheimzinnige zaak meld-

den, wat zij maar konden machtig worden.

Drie reporters van Amerikaanse bladen hadden zich zelfs niet ontzien, de deur van de arme Musette Duflos te belegeren, in de hoop iets uit de mond van het nauwelijks ontsnapte meisje te kunnen vernemen, tot zij in handen vielen van Armand Lafonte, haar gespierde aanbieder, die hen vrij hardhandig de trap afwerkte, onder de bedreiging hun de ribben te zullen breken als zij het zijn meisje ooit weer lastig durfden maken.

Natuurlijk werden ook de bedienden van Huguët danig ondervraagd, ofschoon er van de huishoudelijke staf slechts één ter bewaking van het grote huis was achtergelaten, maar die man wist niet waarheen zijn meester gegaan was, of hij wilde het niet weten, hetgeen ongeveer op hetzelfde neer kwam.

Aldus stonden de zaken, toen Raffles en Brand tegenover elkaar gezeten waren in de kamer van het huis in de Rue de Vaugirard, hetwelk aan Raffles toebehoorde, en dat hij dikwijls als hoofdkwartier gebruikte, wanneer hij zich te Parijs bevond.

Raffles had juist het ochtendblad van de Figaro voor zich, waarin melding werd gemaakt van het vertrek van Huguët, en zei nu tot Charles Brand, die met een zorgelijk gezicht naar beneden, op de vrij grote tuin neerzag:

— Ik had dit kunnen verwachten, amice. De grond is hem hier een weinig te warm onder de voeten geworden en hij vindt het beter, de Goden niet te tarten en de hele zaak in het vergeetboek te doen raken. Men leeft snel in een stad als Parijs, men is misschien de mening toegedaan, dat die John Raffles wel eens een grappenmaker kon zijn, het publiek zal over drie dagen om de zaak lachen en ze binnen vier dagen vergeten zijn,

denkt hij. Maar ik zal tonen dat het geduld van Raffles grenzen heeft. Ik wil weten, Charles tot iedere prijs, wat of wie de geheimzinnige macht is die deze schurk beschermt.

— Ik vrees dat dat niet zal te ontdekken zijn, Edward, zei Brand hoofdschuddend. Het moet wel een macht van buitengewone omvang zijn, waarvoor een commissaris van politie het hoofd buigt. Ik had een lief ding gegeven als ik de inhoud te weten was gekomen van dat briefje, hetwelk commissaris Lepintois ontving, tijdens het verhoor van Huguet.

— Hij zal wel gezorgd hebben, Charles, het onmiddellijk te vernietigen, bromde Raffles tussen de tanden. Zulke dingen bewaart men niet. Maar ik erken dat dat briefje ons van het grootste nut zou kunnen zijn. Ik wil dat spoor ook nog niet prijsgeven, en misschien kunnen wij er in slagen, de bringer van dat katebelletje terug te vinden, dat van de onverbiddelijke, messcherpe commissaris plotseling een lam van hoffelijkheid, onderdanigheid en berouw maakte.

Korte tijd bleven de vrienden zwijgend tegenover elkaar zitten, tot Raffles hernam:

— Huguet zal toch wel eenmaal moeten terugkeren, Charles. En in afwachting daarvan stel ik je voor, nogmaals een onderzoek in te stellen in zijn huis. Wie weet vinden wij daar nog wel iets, dat de moeite loont, en dat enig licht werpt op deze duistere zaak.

— Maar waarom zouden wij zo ver gaan? vroeg Brand. Het is toch bekend, wie de beschermer is van Georgette Dufour. De man is lid van de Senaat, hij is enige malen miljonair,

en hij heet Bernard de Bonneville.

— Een Senaatslid is een hoog geplaatste autoriteit, Charles, maar niet hoog genoeg om invloed te kunnen uitoefenen op de besluiten van een politie-commissaris, zei Raffles nadenkend. Neen, wij moeten hoger zoeken. Intussen, ik erken dat dit ons misschien op een spoor zou kunnen brengen. Boven de Senatoren vinden wij alleen nog maar de Staatssecretarissen, en dan de Excellentie's, de heren Ministers.

— Maar je kunt toch niet geloven... begon Brand verschrikt.

— Waarom niet? vroeg Raffles, terecht verbaasd. Neen, als ik mij ergens over zou verbazen, dan zou het zijn over het feit, dat die Huguet dan, blijkbaar via een Senaatslid, pressie zou kunnen uitoefenen op een Minister. Want dat een Excellentie louter voor zijn genoegen een schurk de hand boven het hoofd zou houden, dat zullen wij toch maar liever niet aannemen. Maar misschien is er in het verleden van die beschermer wel iets, dat vat op hem kan geven.

— Is je dat ernst, Edward?

— Volkomen ernst. Waarom niet? Iedereen kan in Frankrijk minister worden, zoals trouwens in bijna ieder ander land, en in ieders leven kunnen van die donkere plekken zijn, die men tot iedere prijs in het duister moet laten. Maar komaan, we hebben nu genoeg gefantaseerd, wij zullen nu eens wat meer in de werkelijkheid treden. Kleed je aan, Charles, dan gaan wij dineren op Montmartre, en zodra het donker genoeg is geworden, het nu lege huis van Huguet, dat alleen maar door één bediende wordt bewaakt, een bezoek brengen.

HOEDSTUK II

DE GEHEIMEN VAN HET LEDIGE HUIS

Het fraaie herenhuis van Gaston Huguet, de man, wiens naam over zoveel duizenden tongen was gegaan, lag in het fraaiste gedeelte van de Rue Madras, op een paar honderd passen van de Seine kade.

Daar Raffles er reeds twee malen geweest was, kende hij het door en door, en hij wist precies hoe er in te kunnen doordringen.

Het huis, aan een brede zijstraat gelegen, had aan de kant van de Rue Madras een kleine voortuin.

Raffles dacht er echter niet aan, van die kant binnen te dringen. Er werd voortdurend door de politie gepatrouilleerd en bovendien liepen er nog vrij wat late voorbijgangers, terwijl ten overvloede de voorgevel van het huis gedeeltelijk verlicht werd door een straatlantaarn.

Het kon omstreeks half twaalf zijn, toen de beide vrienden rustig de zijstraat inliepen, zonder zich enigszins te overhaasten, terwijl zij zwijgend luisterden naar het zoemend geluid dat de motor van hun auto maakte, waarmee de trouwe Henderson hen op enige afstand volgde.

Brand had die hele avond niet veel gesproken.

Hij had onmogelijk kunnen zeggen wat hem eigenlijk bezig hield, maar hij gevoelde zich bedrukt, nerveus, en als bedreigd door een groot gevaar, ofschoon hij niet had kunnen zeggen van welke aard dit dan zou zijn. Want Huguet had de stad verlaten, er was slechts één bediende in het grote huis, alarmsignalen waren er niet, dat was althans twee dagen te voren vastgesteld, en zij hadden dus niets te duchten.

En toch was Brand verheugd, de reusachtige Henderson in de nabijheid te weten. De reus was de laatste dagen

in een grimmig humeur en Brand vreesde, dat het Huguet slecht zou vergaan als hij de hercules bij toeval in de handen viel.

De zijstraat ging aan de kant van het herenhuis, over in een niet al te hoge tuinmuur.

Zodra zij hier waren, bleven zij rustig in een donkere koetspoort aan de overzijde wachten.

Er verstreken een paar minuten, en toen reed een auto langzaam de zijstraat in. De chauffeur liet zijn hoorn op een bijzondere wijze even weerklinken, en dadelijk traden de beide mannen uit hun schuilplaats te voorschijn, liepen de auto tegemoet en stapten er zonder een woord te spreken in.

Henderson, die aan het stuur zat, stopte omstreeks twintig meter van het begin van de muur.

Onmiddellijk wipten Raffles en Brand als katten boven op de auto, grepen een dikke tak van een zware eikenboom, die boven de muur uitstak en waren in een ommezien aan de andere kant van deze hinderpaal verdwenen.

Onmiddellijk reed Henderson verder. En zózeer waren deze drie mannen aan elkander gewend, zó herhaaldelijk werden deze dingen geoefend, dat de hele overklimming geen twee seconden had geduurd.

Intussen waren de twee vrienden langs de dikke tak tot aan de stam van de boom voortgekropen, buiten het gezicht van iedereen die zich op straat bevond, en hier gekomen sloeg Raffles dadelijk een dik touw om de tak, die wel vier meter van de grond was, waarna de twee vrienden zich langs dit touw lieten zakken, de grond bereikten en behoedzaam naar het in duisternis gedompelde huis toeslopen.

Brand sidderde onwillekeurig toen zij langs het venster liepen, waardoor hij nog maar enkele dagen geleden een blik had kunnen werpen in het vertrek met het valluik in de vloer, waardoor hij Raffles had zien verdwijnen.

Het raam was op dit ogenblik stevig gesloten door middel van een dik, houten luik, aan de binnenzijde met ijzeren bouten verzekerd.

Het leek trouwens wel alsof alle ramen waren gesloten, ook die op de eerste verdieping.

Maar die afweermiddelen konden een man als Raffles slechts een glimlach ontlokken.

Hij had zijn overjas teruggeslagen, faste onder zijn rokspanden, en haalde een platte tas te voorschijn, die, met nog andere voorwerpen, een lang knopentouw bevatte, uit zijde gevlochten, dun, maar uiterst sterk, en aan het einde voorzien van een metalen haak, zorgvuldig met wol omwikkeld.

Raffles keek omhoog, evenals Brand en beiden zagen ter hoogte van de tweede verdieping een lang en smal balcon, dat langs bijna de gehele breedte van de achtergevel liep. Het balcon, dat een ijzeren leuning had, verbond van buiten drie of vier kamers met elkaar, en de ramen, die er op uitkwamen, waren geen van alle van luiken voorzien.

Raffles mat zorgvuldig de afstand, legde het knopenkoord bij wijze van een lasso in grote windingen in de holte tussen duim en wijsvinger, greep haak en ander uiteinde stevig vast, plantte zijn voeten goed in de zachte grond, en slingerde toen het touw zó handig en nauwkeurig naar boven, dat de haak reeds bij de eerste worp de ijzeren leuning pakte, waarbij de dikke wol belette, dat men iets meer hoorde dan een zacht, dof geluid.

Niettemin wachtte Raffles geruime tijd, vóór hij als eerste naar boven klauterde, met de lenige vlugheid van een eekhoorn.

Brand volgde hem aanstonds, en nu stonden zij beiden op het balcon, om-trent zeven meters boven de grond. Alles bleef daarbinnen pikdonker en doodstil.

Raffles opende opnieuw zijn tas, en haalde er het nodige uit om zonder geraas de ruit te kunnen uitsnijden. Binnen enkele minuten was dit geschied, en nadat Raffles behoedzaam het gordijn van buiten af wat ter zijde had geschoven, en even het licht van zijn zaklantaarn naar binnen had laten schijnen, klommen beide mannen door de opening en staarden in een fraai, blijkbaar weinig gebruikt vertrek, waarschijnlijk een der beste logeerkamers voor een eregast bestemd.

Brand stond doodstil, met zijn hand aan zijn revolverholster. Een plotse-linge vrees had hem aangegrepen. Toch bewoog zich niets in de kamer, en als zich daar werkelijk iemand had opgehouden, zou die hen beiden van zijn schuilplaats uit, reeds lang hebben kunnen aanvallen.

Raffles keek glimlachend rond; hij zelf scheen zich volkomen op zijn gemak te voelen, en fluisterde zacht:

— Hier zullen wij zeker niets vinden, amice. Het is een mooie logeerkamer en meer niet. Als ik iets hoop te ontdekken, dan zullen wij de studeerkamer van onze man moeten opzoeken.

— Maar ik heb immers het geheime kastje tussen de beide ramen reeds eerder gevonden, en daaruit alles weggenomen en je ter hand gesteld wat het bevatte, zei Brand enigszins ongeduldig. Wat denk je daar nog meer te vinden?

— Het zal wel niet de enige bewaarplaats zijn geweest, amice, zei Raffles peinzend. Want als het waar is wat ik denk, dat Huguet een hooggeplaatst staatsbeambte in zijn macht heeft, en die kan dwingen naar zijn pijpen te dansen, dan moet hij ook middelen in

zijn bezit hebben, om die hooggeplaatste ambtenaar te kunnen bedreigen, laat ons zeggen paperassen, een bekentenis, een valse wissel, een compromitterende brief, weet ik veel? Wie kent het leven van alle groten in den lande? Welnu, Charles, het is niet te verwachten, dat Huguet die papieren altijd bij zich in zijn zak heeft, en dus moeten zij in huis zijn.

— Maar dit is niet het enige huis dat hij te Parijs bezit, en bovendien kan hij een en ander in een safe van zijn bank hebben gesloten.

— Toegegeven, maar het is dan toch het huis dat hij steeds bewoont, en als hij dergelijke papieren bij de hand wil hebben, hebben wij dus ook dààr te zoeken wat wij gaarne zouden willen vinden. Kom mee, wij moeten nu naar beneden.

Brand volgde Raffles met tegenzin, gereed elk oogenblik van zijn revolver gebruik te maken.

Raffles had zijn zaklantaarn laten branden, die een tamelijk helder licht verspreidde in de gang, welke zij thans betraden.

De beide mannen liepen voort tot het midden van de gang en bleven daar staan om opnieuw te luisteren. Het was en bleef stil.

Toen vroeg Brand zacht fluisterend:

— Waar slaapt die bediende ergens?

— Op een zolderkamer, hier ver vandaan. Tenzij wij grote onhandigheden begaan, behoeven wij niet bang te zijn dat hij zal ontwaken.

Brand zweeg. Zijn onrust echter was door het antwoord van Raffles niet gerust. En toch, wat kon er gebeuren in dit huis dat door de bewoners verlaten was?

Zijn verbeelding deed hem in de suizelende stilte vreemde geruchten horen, het kraken van een kast, van een vloerplank, van een deur die voorzichtig wordt geopend, het lichte kras-

sen van metaal over metaal, het heel zachte rammelen van sleutels.

Maar toen hij even later daar iets van zei tegen Raffles, trok deze de schouders op, en zei hoofdschuddend:

— Dat is een merkwaardige zinsverbijstering van je. Ik geloof, dat ik mij over de scherpte van mijn gehoor niet behoef te beklagen en ik hoor niets van dat alles. Je zenuwen spelen je parten, amice, en de hemel mag weten om welke reden. Hier zijn we aan de achtertrap voor de bedienden bestemd, die naar beneden gaat. Ik zal voorgaan, hier, neem jij mijn zaklamp over. Dan kun je, over mijn hoofd heen onze weg belichten.

Voorzichtig begonnen de beide mannen de trap af te dalen.

Zij konden ongeveer halverwege de eerste helft zijn, toen Brand plotseling bleef staan, want hij zou er nu op gezworen hebben, ergens uit een duistere hoek een zacht, spottend gegriemel te horen.

Bijna op het zelfde oogenblik gebeurde het.

Onder de voeten van Raffles, die nog altijd voor hem uit ging, bezweek een groot gedeelte van de trap, wel vier treden groot, met leuning en al.

En Raffles zou verdwenen zijn in een gapend, donker gat, misschien wel voor goed, indien Brand niet bliksemsnel zijn hand had uitgestoken, en Raffles van achteren in zijn jas had gegrepen, terwijl hij zich met de andere hand stevig vasthield aan de leuning, die verdacht begon te kraken.

Natuurlijk had hij daarbij zijn lamp moeten prijsgeven, die in het gat was gevallen, dat daar zo plotseling in de trap ontstaan was.

Heel even trachtte Raffles met zijn voeten naar een steunpunt te zoeken, maar toen dit niet lukte, zei hij fluisterend:

— Tracht mij opzij te trekken, zodat ik een spijl van de leuning kan grijpen.

Brand deed dadelijk wat hem gezegd was, en voelde, aan het trillen van de leuning, dat Raffles er in geslaagd was een der spijlen te grijpen, en toen viel het deze niet meer moeilijk zich een halve slag om te draaien, en zich weer op het vaste bovenste gedeelte van de trap te werken.

Brand had direct zijn eigen lantaarn te voorschijn gehaald, knipte deze aan en liet het licht in het gat schijnen. Huiverend week hij terug, want op een diepte van minstens tien meters kon hij de vloer zien van een betonnen kelder. Van de weggezakte treden zag hij eerst niets, totdat hij tot de ontdekking kwam, dat dat gedeelte zich vlak bij hen bevond.

Het bleek dat een heel stuk, bestaande uit vijf treden, scharnierend was bevestigd geweest en dat, misschien door op de laatste, vaste treden te stappen, een soort grendel was weggetrokken, die dit trapgedeelte op zijn plaats hield.

Het stuk schommelde nog altijd zacht heen en weer, en daar voorbij was het zwarte ledige, waarin Raffles bijna was neergestort.

— Ik had er een voorgevoel van, fluisterde Brand, die nog niet van de schrik bekomen was.

— Waarvan? Dat je mij op het laatste ogenblik zou hebben gegrepen? vroeg Raffles. Dan moet ik dat voorgevoel dankbaar zijn. En nu moeten wij eens proberen dat ding weer op zijn plaats te krijgen, al moet ik vrezzen dat dit van hier af niet zal gaan.

— Ben je dan van plan om verder te gaan? vroeg Brand verschrikt.

— Natuurlijk. Want wij hebben ons doel nog niet bereikt. Maar dit is wel zeker, mijnheer Huguet houdt er van zich met echte paardenmiddelen tegen zijn belagers te verdedigen. Ik moet je eerlijk bekennen dat ik hierop niet gerekend had. En het ziet er zo echt uit. Er ligt zelfs een looper met koperen

roeden op de trap. Mij dunkt dat het gat te groot is om er over heen te springen. Wat dunk je?

— Minstens een meter breed en een meter in de diepte, antwoordde Brand. Je ziet verder dat de wanden glad zijn en dat met de trap, ook de twee leuningingen zijn verdwenen. En wie weet wat ons wacht als wij zo dom zijn de sprong te wagen.

— Dan zullen wij het zekere voor het onzekere nemen, amice, en de hoofdtrap gebruiken, zei Raffles kalm.

De twee mannen liepen snel de trap weer op, sloegen nu een andere gang in, en bereikten tenslotte zonder enig ongeval de grote hal, waarop de hoofdtrap uit kwam. Zij waren verplicht hier even de lantaarn te doven, daar het schijnsel misschien te zien zou zijn door het smalle raam boven de straatdeur heen.

Zij bleven even wachten, tot hun ogen aan de duisternis gewend waren en begonnen toen voorzichtig de trap af te dalen.

Zij waren nog niet helemaal beneden, toen Brand bleef staan, op het horen van een zonderling gebrom, als van een wild dier, dat tamelijk snel naderbij kwam.

Raffles had het ook gehoord en zei laconiek:

— Een waakhond. En nu zullen wij toch licht moeten maken, Charles. Ik zal mijn windpistool gebruiken als het niet anders kan. Ik houd er anders niet van, dieren neer te schieten, die hun plicht doen, maar het gaat hier om grote belangen.

Brand knipte opnieuw de zaklantaarn aan, en het was juist bijtijds, want een fors gebouwde hond, een kruising van Duitse herder en wolf, verscheen juist om de hoek van een brede zijgang, even met de oplichtende ogen knipperend.

— Nu, dat heerschap heeft een ongunstig uiterlijk, zei Raffles zacht.

— Wat een muil, fluisterde Brand, bij het zien van de dreigende, blikkende tanden, die allen zichtbaar werden onder de hoog, in rimpels opgetrokken lippen, terwijl er een valse gloed lag in de groen-gouden ogen. Het dier had de oren in de nek gelegd, terwijl de haren boven de schoft als borstels overeind kwamen.

Het dier dook, en zou juist een sprong nemen, om Raffles, die het meest vooraan stond, naar de strot te vliegen, toen deze rustig zijn windpistool afvuurde.

De kogel drong het monster in de kop, en doodde het op slag. Het gaf zelfs geen kik, maar viel zwaar opzij, trok even met de poten, en lag stil.

— Het is alsof Huguet ons verwachtte, fluisterde Brand huiverend, terwijl hij neerkeek op de nog altijd onblote puntige tanden, van de dode hond.

— Dat begin ik ook langzamerhand te geloven Charles, gaf Raffles toe. En alles wel beschouwd zou ik in zijn plaats als volgt hebben geredeneerd: Mijn tegenstander heeft in dit huis gezocht naar compromitterende papieren, en daar hij zeer bekwaam is als inbreker, zal hij zeker de eerste gelegenheid de beste te baat nemen om dat onderzoek te herhalen en welke gelegenheid is beter dan mijn afwezigheid? Laat ik dus op reis gaan.

— En wie weet wat ons nog meer te wachten staat, zei Brand zuchtend. Ik gaf er wat voor, als wij nooit met die schurk in aanraking waren gekomen.

— Foei Charles, wat je daar zegt, getuigt van grote ondankbaarheid, zei Raffles bestraffend. Bedenk eens welk een schone taak er voor ons is weggelegd. Je moest het waarderen, in de gelegenheid te worden gesteld een der boze gezwellen uit het lichaam van de schone stad Parijs weg te snijden.

— Alles goed en wel, maar het heeft er veel van, alsof het boze ge-

zwel mij zal wegsnijden, wierp Brand hem tegen. Waar bemoeien wij ons eigenlijk mee?

— Charles, mijn werk is internationaal, dat moest je nu toch weten. Ik tast het kwaad aan waar ik het aantref, ook al zou mijn eigen leven gevaar lopen. Dat is nu eenmaal de risico van iedere jacht. Maar ik vind dat dit niet de plaats is om wijsgerige bespiegelingen te houden. Laten wij verder gaan. Dat is, geloof ik, de deur van het grote vertrek, waar zich het valluik bevond, dat mij bijna noodlottig is geworden.

De beide mannen waren onder het spreken de vestibule overgestoken, en de brede gang ingegaan, die voerde naar de achterdeur, en die ongeveer in het midden gesneden werd door een smallere dwarsgang, welke Brand met de grootste voorzichtigheid en op zijn knieën kruipend was gepasseerd.

Raffles overtuigde zich eerst dat de bewuste achterdeur een houten knop had, en geen koperen, met het oog op eventuele elektrische stroom, draaide deze behoedzaam om en ging binnen, na eerst het licht van zijn zaklantaarn door de deurkier te hebben doen spelen.

De gordijnen van het grote vertrek waren gesloten. Raffles stak de hand uit naar de schakelaar van het licht, maar die werkte niet.

— Dat is vreemd, mompelde hij. Zou de elektrische installatie buiten werking zijn gesteld?

Hij richtte het licht van zijn lantaarn op de lichtkroon in het midden en zag dat er geen lampen in de fittings waren.

— Dat wil dus zeggen dat de bewoner er op gesteld was althans dit vertrek zo donker mogelijk te houden. Ga je eens overtuigen Charles, of het licht in de gang wil branden.

Brand verwijderde zich, vond bij het licht van een waslucifer de gang-

schakelaar en kon zich onmiddellijk overtuigen dat het licht brandde.

Toen hij met deze mededeling bij Raffles terugkeerde, bromde deze:

— Het doet er ook niet toe. Wij hebben ruimschoots genoeg licht om het geheime vak te openen. Jij weet hoe het deurtje werkt. Charles. Vertoon je kunsten eens.

Brand zocht even rond tussen twee van de grote ramen, vond een klein uitsteekseltje naast het kozijn, drukte er op, en een smal deurtje in het behang veerde open.

De jongeman wilde reeds de hand in de opening steken, om enige papieren uit het kastje te halen, die hij daarin zag liggen, toen hij zich plotseling met geweld opzij voelde duwen. Reeds ging zijn hand naar zijn holster, toen hij de hese stem van Raffles hoorde, die fluisterend waarschuwde:

— Verroer je niet. Blijf staan waar je staat.

Met een paar stappen was Raffles bij een der wapenrekken, greep een vlijmscherp kort, gekromd zwaard, een van die zware wapens, waarmee de Indische Sikhs zelfs een tijger durven aanvallen en ging weer naar het kastje.

Op veilige afstand duwde hij met het wapen het deurtje nog wat verder open, met de linker hand de lantaarn vasthoudend, waarmee hij het inwendige van het berghokje belichtte, op hetzelfde ogenblik liet zich een onheilspellend gefluit horen, en uit een klein, grijsachtig heuveltje verhief zich de driekante, afzichtelijke kop van een moerasadder.

Met boosaardig fonkelende ogen, bewoog het monster snel de diamantvormige kop naar links en naar rechts, en schoot toen bliksemsnel vooruit, om zichzelf als het ware te onthoofden met de vlijmscherpe snede van het zwaard, dat Raffles de slang had voorgehouden.

Brand kwam doodsbleek overeind, en stotterde, terwijl hij het zweet van zijn slapen wiste:

— Dat is afschuwelijk. Als je me niet op zijde geduwd had, Edward, dan zou ik zeker mijn hand in die kast gestoken hebben, gebeten zijn...

— En je overhaasting met de dood hebben moeten bekopen, amice, want tegen de beet van deze soort gifslangen is geen kruid gewassen.. En nu zullen wij eens zien of al die moeite beloond wordt.

Hij verwijderde met het zwaard het dode lichaam van de slang, en haalde toen de papieren naar zich toe.

Zij waren allen onbeschreven, op een na.

Half luid, las Raffles voor:

— Voor geval je deze afweermiddelen mocht te boven komen, wil ik je even zeggen, John Raffles, dat je je verder alle moeite kunt sparen. Ik ben niet op mijn achterhoofd gevallen en nog niet helemàal gek. En ik wil je alleen maar waarschuwen: Neem je voor mij in acht, want ik zal onverbiddelijk zijn als je je dwaze pogingen niet laat varen om mij de voet dwars te zetten.

G. H.

Raffles, geenszins ontmoedigd, vouwde het papier glimlachend op, stak het in zijn zak, en zei:

— Het spijt me erg, Charles, je een deel van je nachtrust nodeloos te hebben ontroofd. Wij kunnen nu gerust weer vertrekken. Maar Huguet vergist zich als hij denkt, dat ik nu de strijd verloren verklaar. Want ik heb een aanknopingspunt, waar wij opnieuw kunnen beginnen.

— Wat is dat dan? vroeg Brand, allesbehalve overtuigd.

— Het heeft een naam, amice, en het heet Bernard de Bonneville, Frans Senator.

HOOFDSTUK III

MEVROUW DE BONNEVILLE ONTVANGT

Het was enige dagen na het nutteloze en toch zo gevaarlijke bezoek, hetwelk Raffles en Brand aan het huis van Gaston Huguet hadden gebracht, toen de deuren van de grote ontvangsalons in het huis van Mevrouw de Bonneville zich openden voor een groot aantal gasten.

Het was een vrij belangrijke soiree, en een paar artisten van de grote opera zouden, in de muziekzaal, die aan de ontvangsalon grensde, enige nummers ten gehore brengen.

Bij uitzondering was mijnheer de Bonneville zelf ditmaal aanwezig. Hij hield anders niet veel van de partijen van zijn vrouw en had meestal wel een voorwendsel bij de hand, om of geheel afwezig te blijven, of vroeg te verdwijnen.

Het was een kleine man, met het gelaat van een fret, doordringende, zwarte oogjes, onder ruige, dichte wenkbrauwen, een beetje voorover lopend, met een bijna geheel kale puntschedel, die hem een zonderling, aapachtig voorkomen gaf, te zamen met zijn ouderwetse, grijze bakkebaarden, en de diep in het hoofd liggende ogen.

Er waren die avond zeker een tachtig gasten, en het werden er nog meer, naar mate de tijd verstreek, en het uur aanbrak, waarop gedanst zou worden.

Senator de Bonneville moest wel zeer vermogend zijn, te oordelen naar de grootte van het fraaie herenhuis, dat hij aan de Quai de l'Horlogerie bewoonde, dat van prachtige meubelen was voorzien; zij hielden een stoet bedienden, in de garage stonden drie auto's, één voor de heer des huizes, één voor de dochter, Lucinde, en dan nog een grote toerwagen voor algemeen gebruik. Er werden vaak grote reizen gemaakt, kortom, mijnheer de

Bonneville stond bekend als een der rijkste mannen van Parijs.

Als Senaatslid behoorde hij tot de uiterste rechtse groepen. Men had hem echter zelden het woord horen voeren. Meestal vergenoegde hij er zich mee, stil op zijn bank te zitten, met gevouwen handen, de ogen half dicht geknepen, als een spinnende poes, om ten slotte zijn stem uit te brengen, zonder ooit nauwkeurig te weten waarover hij eigenlijk stemde.

En toch was hij zó zeer gesteld op zijn Senatorschap, dat hij telkens met grote angst en ontzetting kennis nam van iedere gebeurtenis, die zou kunnen leiden tot een tussentijdse verkiezing. Tot een omverwerping van het kabinet, waarvan een der ministers hem blijkbaar de hand boven het hoofd hield, of tot een andere onvoorzien ramp, die hem van zijn zetel zou kunnen verdrijven.

Hij liep nu, zoals gewoonlijk, met de handen op de rug tussen de gasten zijner vrouw, bewegelijk nog als een wezel ondanks zijn zestig jaren.

Bij de deur stond nu en dan Mevrouw de Bonneville stil, om nog een late gast te ontvangen. Zij was groot en zwaar, en stak zeker wel anderhalf hoofd boven haar kleine echtgenoot uit.

Vroeger moest zij knap geweest zijn, maar daarvan was weinig meer te zien, want ondanks haar wanhopige pogingen kon Mevrouw de Bonneville er maar niet in slagen een toenemende vetzucht te bestrijden, die haar gehele bestaan dreigde te vergallen.

Lucinde was een heel mooi meisje, met een trots gezichtje, uiterst modern, en blijkbaar de oogappel van hare ouders, wier enig kind zij was.

Zij was op het oogenblik, waarop dit avontuur van Raffles zich afspeelde, verloofd met een jonge marineofficier, die het ver hoopte te brengen in de wereld, en dit voorlopig demonstreerde, door het dragen van hagelwitte handschoenen, een als goud opgepoetste sabel, en een keurig, smal snorretje op de bovenlip.

De naam van deze veelbelovende krijgsman te zee luidde: Raoul Potdevin.

Het was reeds elf uur in de avond en nog altijd kwamen er nu en dan gasten binnen.

Onder deze bevond zich ook een eerwaardig Zweedse geleerde, Elnar Garstrom geheten en die deze avond voor het eerst geïntroduceerd werd door een der vrienden van den huize, die met de grote natuurkundige had kennis gemaakt op zijn club.

En waar Mevrouw de Bonneville er prat op ging een ware beschermster te zijn van kunsten en wetenschappen, zo viel het niet te verwonderen, dat de Zweedse geleerde als eregast werd behandeld. In zijn gezelschap bevond zich zijn assistent een stille jongeman, met een vrij onbeduidend gelaat, die bloosde als een jongedame hem aansprak, en zich zoveel mogelijk achteraf scheen te willen houden.

Zijn Frans was trouwens erbarmelijk, maar de geleerde sprak de taal van Molière en Victor Hugo zonder enig accent.

Hij had een nobel, indrukwekkend gelaat, dat nog eerbiedwaardiger werd door de lange, sneeuw witte baard, die tot ver op zijn borst afhing, en het zilverwitte, fijne hoofdhaar, in lange lokken neervallend langs zijn slapen.

De eerste sopraan van de Franse Opéra had reeds haar zwanenzang voor die avond gezongen, en was na een lang aangehouden triller tot besluit, van het kleine podium afgewandeld, aan de arm van een galant heer onder de gasten, zodat het dansen

thans kon beginnen, tot grote vreugde van de jeugd.

Het was op dat oogenblik dat de heer Garstrom uit zijn hoekje opstond en de zaal eens wat rondliep, met zijn handen op de rug, en nu en dan stilstaande, om met een oude heer onder de gasten een paar woorden te wisselen.

Van zijn assistent had men reeds in een vol uur niets meer gezien, en dat verlegen jongemens had zich waarschijnlijk reeds in de eenzaamheid van zijn slaapkamer teruggetrokken.

De Zweedse geleerde bereikte de muziekzaal, die daar nu verlaten lag, half in duisternis gedompeld, nu men zich uitsluitend aan het dansen wijdde, en waar zich slechts enkele paartjes ophielden, voor wie deze schemering slechts aangenaam kon zijn, vertoefde echter ook hier niet lang, maar begaf zich naar de serre, een ware winter-tuin, zeer groot, met allerlei donkere hoekjes, intieme zitjes, maar die nu geheel verlaten was.

Zonder zich te haasten liep de slanke Zweed verder, totdat hij stuitte op een dicht bos rhododendrons, die in volle bloei stonden en een verrukkelijke kleurenpracht te toon spreidden.

Hier was het dat hij zijn assistent vond, die daar blijkbaar heel op zijn gemak op een bank een sigaret zat te roken.

Niet zodra was hij onder het bereik van de zachte stem van de Zweed, toen deze fluisterde:

— Dat is niet erg voorzichtig van je, Charles, om in het donker een sigaret te roken; ik kon het vuur bijna op de drempel van de deur zien. Doe weg dat ding. Al iets ontdekt?

Snel had de zogenaamde assistent het eindje sigaret op het grint neergeworpen, en zei zacht, enige dichtbeschreven papieren uit zijn zak halend.

— Je hebt gelijk, daarom had ik moeten denken. Maar voor het overige kun je, geloof ik, tevreden over me

zijn. Ik heb in zijn schrijftafel, in een geheim vak, dat niet zó erg geheim was, enkele brieven gevonden, afkomstig van Zijne Excellentie, die misschien van betekenis kunnen zijn en die ik mij gehaast heb, te copiëren. Natuurlijk had ik mij duchtig gewapend tegen een overval. Zijn werkamer lag gelukkig afgezonderd en geen bediende vertoonde zich daar.

Raffles had een vluchtige blik geslagen op de papieren, die Brand hem had toegestoken, knikte goedkeurend, stak ze zorgvuldig weg, en zei:

— Dat heb je knap gedaan, amice, je hebt je goed gehouden en je rol van onnozele, verlegen dwaas, goed gespeeld. En maak nu maar dat je wegkomt; ik zal me binnen een kwartier bij je voegen. Voor zover ik kan nagaan hebben we hier voorlopig niets meer te maken. Het is mogelijk dat we later met een heel ander doel zullen terugkomen.

De beide vrienden wisselden vlug een groet, en toen verdween Brand in de duisternis van de serre, zeer tevreden over zich zelf, terwijl Raffles zijn houding weer aannam, van bejaarde, deftige geleerde, en zich weer naar de zaal begaf, waar op dit ogenblik druk gedanst werd.

Hij stond nog nauwelijks op de drempel van de deur, of hij zag iets dat hem met grote verbazing en ook een weinig met bewondering vervulde.

Want daar, op nog geen vijf meters afstand danste, alsof er geen wolkje aan de lucht was Gaston Huguet met een rosharige dame, mager en met stekende ogen.

Hij scheen volkomen op zijn gemak te zijn, en sprak glimlachend met zijn danseres, terwijl het paar zich bijna op dezelfde plaats bleef bewegen, want het was nu zeer vol, in de zaal.

Wat verder stond mijnheer de Bonnevillle te praten met Lucinde. Diens

scherpe oogjes hadden nu een zachte uitdrukking en Raffles begreep hoeveel de senator van dat trotse hooghartige meisje moest houden, dat zo weinig geleek op hem of op zijne vrouw. Raoul Potdevin, weer een paar meters verder, sprak met de vrouw des huizes.

Alles zag er heel gewoon, heel onschuldig uit, en toch voelde Raffles instinctmatig, dat er juist op dit ogenblik een zekere spanning heerste bij al die mensen, die daar schijnbaar zo bedaard stonden te praten.

Dat Huguet het waagde, hier in deze salon te verschijnen, weinige dagen nadat zijn naam in opspraak was gebracht, verbaasde hem niet meer, want het stond nu voor de grote avonturier vast, dat die man met zijn donker, knap gelaat op een geheimzinnige wijze beschermd werd door personen met zeer veel macht.

Dit moest wel zo zijn, daar het anders onverklaarbaar was, dat de politie hem kalmpjes had laten gaan, zonder op de tegen hem ingebrachte aanklacht in te gaan.

Raffles besloot op zijn hoede te zijn. Huguet was van zijn «vacantie-reisje» teruggekeerd, dat was zeker, en zijn eerste gang scheen geweest te zijn naar dit huis, waar hij zich blijkbaar volkomen thuis gevoelde.

Raffles ging een weinig terzijde staan, om niet in het oog te lopen, en sloeg Huguet scherp gade. Hij zag nu, hoe deze zijn dame toen het strikje plotseling afbrak, met een glimlach naar haar plaats voerde, en zich toen, altijd met dezelfde glimlach op het gelaat, naar mijnheer de Bonneville begaf, die nog altijd met Lucinde stond te praten.

Hij kon zien hoe het smalle frettengezicht van de senator heel even krampachtig vertrok, en hoe hij toen de pasgekomen gast ontving en toesprak. Huguet wendde zich echter al

heel gauw tot het meisje, maar dat duurde maar heel kort, want onmiddellijk kwam Raoul Potdevin naderbij, met samengetrokken wenkbrauwen en blijkbaar heel weinig ingenomen met dit gesprek onder vier ogen.

— Aha, daar broeit iets, mompelde Raffles voor zich heen. Hier speelt zich een klein, intiem drama af, of ik moet mij wel zeer vergissen. Zou die Huguet het werkelijk voorzien hebben op dat schatrijke goudvisje? Misschien begint hij zijn positie als aanvoerder van een dievenbende wat gevaarlijk te vinden, en wil hij nu op zijn lauweren gaan rusten. Bonneville is bang voor hem, dat is duidelijk. Het meisje schijnt hem niet te kunnen uitstaan, dat valt al evenmin te ontkennen, als ik nog verstand heb van vrouwengezichten. En Potdevin zou hem, ik ben er zeker van, met het grootste genoegen de hals omdraaien. De brutale schelm moet dan wel heel zeker van zich zelf zijn. En ik moet en zal weten, wat hem die macht geeft.

Raffles was tot dit punt van zijn alleenspraak genaderd, toen er weer iets anders gebeurde, dat zijn aandacht gevangen hield.

Huguet had, zodra het muziek weer begon te spelen, Lucinde ten dans gevraagd, en nu schoven zij reeds door de zaal. Raffles zag hoe zijn doods-vijand het meisje dicht tegen zich had aangedrukt, terwijl een glimlach van zegepraal zijn witte tanden ontblootte, en Potdevin met duistere blik toekeek. De jonge zee-officier wendde zich vervolgens tot Bonneville, en Raffles merkte duidelijk op, dat hij op heftige, onderdrukte toon tot deze sprak, en dat de vader van het meisje gebaren maakte als iemand die zich verontschuldigt, en een ander tracht te kalmeren.

En toen meende Raffles voor die avond wel genoeg te weten. Hij nam op hoffelijke wijze afscheid van zijn

gastvrouw, begaf zich naar de vestiaire, liet zich daar zijn goed geven en stond een ogenblik later in de frisse buitenlucht, die hem heel wat beter tot inademen geschikt scheen, dan de benauwde, zwoele geuren die in de danszaal hingen.

Hij raadpleegde zijn polshorloge, liep langzaam de straat ten einde, sloeg een dwarslaan in, waar het stil was en donker, en waar hij maar een paar minuten behoefde te wachten, tot Brand plotseling uit de duisternis kwam opduiken en zacht zei:

— Ik ben blij dat je er bent. Alles is toch in orde? Ze hebben toch niets gemerkt van het openen van het bureau?

— Alles is in de beste orde, wat betreft het schrijfbureau, Charles. Maar er is iets anders wat mijn gedachten nu bezig houdt. Huguet is terug.

Brand weerhield met moeite een kreet van verbazing.

— Nu, dat noem ik de onbeschaamdheid ten top gedreven, zei hij. De vent moet zich dan wel heel veilig weten.

— Dat doet hij ook. Hij doet zelfs nog méér. Hij heeft het voorzien op de dochter van Bonneville.

— Nu, dan is zijn kans al heel gering, meende Brand minachtend. De vader kent hem, en zal zijn dochter toch zeker niet aan die schurk geven.

— Wie weet, als de schurk hem in zijn macht heeft.

— Maar het meisje is verloofd?

— Ongetwijfeld. Maar Huguet schijnt plotseling het plan te hebben opgevat, zijn geldelijke positie aanzienlijk te verbeteren. Naar het mij voorkomt is hij er van overtuigd, dat de Bonneville niet zal aarzelen, hem zijn dochter te geven.

— Ik ben benieuwd hoe Georgette Dufour dat zal opnemen, zei Brand met een zacht lachje. Die is, geloof ik,

geweldig jaloers en zal hem de ogen uitkrabben.

— Je zegt daar zoiets, zei Raffles peinzend. Misschien kunnen wij van die gemoedstoestand wel gebruik maken. Een jaloerse vrouw kan in sommige gevallen haar gewicht in goud waard zijn.

— Zullen wij het haar zeggen?

— Het is niet nodig, amice, dat wij voor verklikker spelen, je kunt het van mij aannemen, dat zij het gauw genoeg zelf zal merken. En is het eenmaal zóver, dan kunnen wij haar tot onze bondgenote maken. Want Huguet is wel erg sluw, maar ik denk dat zijn hartsvriendin toch wel heel wat van hem weet, dat hem voor de rest van zijn leven naar het Duivelseiland zou kunnen zenden, als het bekend werd, en als hij niet beschikte over zulke machtige beschermers. En nu die brieven; ik moet er even onmiddellijk inzage van nemen.

— Ik vrees dat je er niet veel aan zult hebben, Edward. Bij het overschrijven bemerkte ik, dat zij weinig anders behelsden dan mededelingen, van vertrouwelijke aard weliswaar, en waarin een paar malen de naam van Huguet wordt genoemd, maar die ons volstrekt niet verder brengen wat betreft de aard van de eigenaardige betrekkingen die er bestaat tussen die drie mannen.

Het gelaat van Raffles stond ernstig toen hij hernam:

— In dat geval zouden wij nog niet veel bereikt hebben. Wij moeten nadenken over een middel, om achter dit geheim te komen. Eigenlijk had ik ook wel kunnen begrijpen, dat noch de minister, noch het senaatslid zó onverstandig zouden zijn compromitterende papieren in een schrijftafel te bewaren. Ik geloof echter dat ik een middel weet, dat misschien heel pijnlijk zal zijn voor Bonneville, maar afdoende om hem aan het spreken te brengen, natuurlijk in geval hij wer-

kelijk iets weet.

De beide vrienden waren onder het praten de stille laan geheel ten einde gelopen, en zouden juist een hoek omslaan, toen hen een auto in vrij snelle vaart tegemoet kwam.

Zij hadden onmiddellijk de Renault van Huguet herkend.

De wagen werd bestuurd door een vrouw, en ook deze was voor hen geen onbekende. Het was Georgette Dufour, die bleek, met een strak gezicht achter het stuurwiel zat, en blijkbaar niet op die beide late voetgangers lette.

Zij stuurde de auto de donkere laan in, en een ogenblik daarna was de wagen uit het gezicht verdwenen.

De beide mannen keken elkander, bij het licht van een lantaarn, even glimlachend aan, en toen zei Brand:

— Het lieve kind schijnt al aardig op de hoogte te zijn. Zij is vast onderweg naar het huis der Bonneville's.

— Ongetwijfeld, en ik heb er nu spijt van dat ik ben heengegaan. Ofschoon, het mag twijfelachtig heten of men in de salons der Bonneville's een dame van het kaliber van Georgette Dufour zal ontvangen. Huguet zal haar zeker ronduit verklaard hebben wat hij van plan was, en haar de bons hebben gegeven. En nu legt zij het waarschijnlijk aan op een schandaal. Laten wij nog even teruggaan, ik zou wel willen weten wat zij eigenlijk voornemens is.

De twee mannen keerden dus op hun schreden terug, en bevonden zich enkele minuten later in een portiek tegenover de deur van het huis dat zij zojuist verlaten hadden.

Een weinigje verder stonden wel een stuk of twintig auto's te wachten, waarvan de chauffeurs in een groepje stonden te babbelen en te roken. De achterste wagen van de file was de Renault van Huguet.

De vrouw moest dus al binnen zijn

en praatte misschien op dit ogenblik met de bedienden.

Zij hadden voor zich zelve juist deze gevolgtrekking gemaakt, toen de deur geopend werd en Georgette Dufour weer te voorschijn kwam, maar ditmaal aan beide kanten geflankeerd door een bediende.

Ieder van hen had de vrouw bij een arm vast en zij werd zonder veel omhaal buiten de deur gezet, die hard achter haar dicht viel.

Met een schelle stem riep zij een woedende verwensing, en hief een dreigende vuist op tegen het huis. Toen liep zij snel naar haar auto, en wilde juist achter het stuurwiel plaats nemen, toen zij een hand op haar arm voelde. Zij keek driftig opzij, menende met een politieagent te doen te hebben, maar keek in een eerwaardig, gebrild gelaat met een lange witte baard, dat haar volkomen onbekend was. En naast die onbekende man

stond een tweede, die zij evenmin ooit gezien had.

— Wat wilt gij, mijnheer? vroeg zij ongeduldig.

— Met u spreken, madame, antwoordde Raffles beleefd.

— Geen sprake van... Ik ken u niet, maak plaats... ga weg.

Raffles echter had zijn hand krachtig op de hare gelegd, en hernam nadrukkelijk:

— Wij moeten zeer bepaald met u spreken over Gaston Huguet.

De naam deed haar ineenkrimpen en haar ogen fonkelden, toen zij eensklaps het gelaat naar Raffles toewendde en vroeg:

— Vrienden van hem?

— Neen, dank u... tegenstanders...

De vrouw scheen zich even te bedenken, rukte zich toen los, en zei, in haar wagen stappend, kortaf:

— Nog niet, nu nog niet.

HOOFDSTUK IV

EEN WONDERLIJKE VERDWIJNING

Het was de volgende dag omstreeks zes uur in de namiddag, toen mijnheer de Bonneville met een bevende hand naar de telefoon greep, die op zijn lessenaar stond en zich in verbinding stelde met het hoofdbureau van politie.

Zijn stem had een schorre klank, toen hij, na even te hebben gewacht, begon:

— Ik wil met mijnheer Dujardin in persoon spreken, neen, met de hoofdcommissaris zelf, zeg ik. Het gaat over een belangrijke kwestie.

Weer wachtte hij even om dan te vervolgen, terwijl zijn kleine zwarte oogjes knipperden:

— Mijnheer Dujardin, mijn verontschuldigen, als ik u wellicht stoort in uw werk, maar ik ben zeer ongerust

over het lot van mijn dochter, en ik zie mij genoodzaakt uw hulp in te roepen. Zij is vanmorgen weg gegaan om een vriendin te bezoeken, en gaf te verstaan stellig voor de lunch terug te zijn, het is zes uur, en wij hebben nog niets van haar gehoord. En wat erger is, zij is bij die vriendin, Gertrude Grandpré, in het geheel niet geweest. Gij kunt u dus onze angst voorstellen, in een stad als Parijs. Wij hebben reeds overal onderzoek gedaan, bij andere vrienden, maar niemand heeft haar gezien... ja, zij is met haar eigen, kleine auto gegaan... Neen, geheel alleen. Zij chauffeert altijd zell, zij wil geen chauffeur naast zich hebben. Mijnheer Raoul Potdevin, een heel goede vriend van haar, heeft reeds in alle richtingen gezocht;

vruchteloos evenwel. Ik verzoek u dringend, stel onmiddellijk allen in het werk om mijn dochter te vinden. Ik kan u onmogelijk zeggen hoe ongerust ik ben... Dat is goed, stuur iemand bij mij, ofschoon ik vrees dat ik hem onmogelijk iets meer kan mededelen dan bssak u thans zeg.

Het Senaatslid legde de haak weer op het toestel, zuchtte diep, wiste zich het voorhoofd af en begon zijn grote werkkamer op en neer te lopen, telkens met zijn rechtervuist in de palm van zijn linkerhand slaande en nu en dan een wanhopig gebaar makend.

Eensklaps bleef hij staan en mompelde voor zich heen, halffluid en met een uitdrukking van onzegbare ontsteltenis op het gelaat:

— Zou dit het verleden zijn, dat zich eindelijk gaat wreken? O, die schurk, die ellendige schurk, die mij kan maken en breken.

Hij viel zwaar in de stoel voor zijn schrijftafel neer, bleef enkele minuten lang onbeweeglijk zitten, trok toen enige laden open, en knipte in een daarvan een veertje los, zodat een geheim vakje naar voren sprong.

Hij tastte er in met afgewend gelaat, nam er de brieven uit, die er in lagen, las deze nog eens door, ontstak een kaars, bestemd om lak te smelten, en verbrandde een voor een de brieven tot er niets meer van over was dan een hoopje as.

Direct daarna ging de deur open en mevrouw Bonneville trad binnen, met roodgeweende ogen. Het was misschien geen ideaal huwelijk tussen die twee, maar beiden hadden hun kind innig lief en nu wierpen zij zich zijgend in elkanders armen, weer nauwer samen gebracht door hetzelfde leed.

Toen vroeg zij, haar tranen afwissend:

- Wat zegt de Hoofdcommissaris?
- Hij zal iemand hierheen zenden.
- Wat... wat geloof jij zelf Her-

nerd?

De echtelieden durfden elkaar blijkbaar niet aanzien en aarzelend antwoordde het Senaatslid:

— Ik weet niet wat ik er van moet denken.

— Je gelooft toch niet, dat Huguet...

Bonneville balde de vuisten en antwoordde tussen de tanden:

— Zoiets behoefde hij immers niet te doen? Hij wist heel goed dat wij aanvankelijk zouden tegenstreven en ten slotte, omdat het wel moet...

— Maar waarom moet het? riep mevrouw de Bonneville op een toon van wanhoop. Je bent op dat punt altijd zo raadselachtig. Waarom het kind te ontnemen aan Raoul om het te geven aan een vent, die reeds overal met de vinger wordt nagewezen. Wat beweegt je, hem de voorkeur te geven?

Met gebogen hoofd stond de Bonneville voor zijn vrouw, heel klein en nietig nu en schor klonk zijn stem, toen hij ten slotte antwoordde:

— Laat het je genoeg zijn, Mathilde, als ik je zeg, dat die man mijn lot in handen heeft. En dus ook het jouwe. Hij zal mij kunnen vernietigen, mijn gehele positie kunnen omverwerpen, mij volkomen onmogelijk maken, ja, mij misschien zelfs in de gevangenis doen terecht komen. Neen, vraag mij niets, ik ben nu niet in staat om je te antwoorden. Wij zullen moeten toegeven, en als Lucinde werkelijk van ons houdt dan zal zij zich aan onze wensen onderwerpen. Maar ik weiger te geloven dat Huguet haar zou hebben ontvoerd. Hij moet begrijpen dat hij daardoor alles zou verliezen en niets kon winnen.

Zijn vrouw wilde een opmerking maken, toen de deur werd geopend en een bediende het bezoek aankondigde van de rechercheur Leblanc, een klein, uiterst beweeglijk mannetje met een hoofd als een pompoen, en

ongelooflijk grote handen, die, tot vuisten gebald, in staat leken om een os de kop te verbrijzelen.

Hij maakte op de drempel van de deur eerst een paar buigingen, en begon onmiddellijk, als een man, die recht op zijn doel pleegt af te gaan en zich met het begrip « tact » niet ophoudt:

— Mevrouw, mijnheer, die zaak met uw dochter kon wel eens een zeer ernstig geval blijken. Juist even voor ik het hoofdbureau verliet is de cabriolet van mejuffrouw uw dochter onbeheerd terug gevonden voor een huis in de Rue Caumartin.

— In de Rue Caumartin, herhaalde de Bonneville, verblekend. Wat had zij dàar te zoeken?

De rechercheur haalde de schouders op, en vervolgde:

— Een jong meisje verandert haar plannen wel eens meer. Men heeft natuurlijk dadelijk onderzoek gedaan in dat huis, maar het leverde geen resultaat op.

— Is zij dat huis binnengegaan? vroeg Mevrouw de Bonneville, die al even bleek was als haar echtgenoot.

— Neen. De conciërge is dienaangaande zeer positief. Hij verklaart dat de auto bestuurd werd door een jong meisje, en haar wagen parkeerde naast het trottoir. Hij zegt verder dat zij daar klaarblijkelijk op iemand wachtte. En tenslotte verzekert hij, dat het meisje, na omstreeks vijf minuten te hebben gewacht, gesproken heeft met de chauffeur van een veel grotere wagen, of liever met iemand die naast hem zat en die een uniform droeg, waarschijnlijk van de marine. Nauwkeurig heeft hij dat niet kunnen nagaan, want toen werd er beslag op hem gelegd door een der huurders. Tien minuten later keek hij weer eens naar buiten, zag toen de auto nog altijd voor staan, maar het meisje niet meer. Hij lette er echter niet meer op,

menende dat zij misschien boodschappen in de buurt was gaan doen.

Mijnheer en Mevrouw de Bonneville hadden elkaar een snelle, ontstelde blik toegeworpen, toen de rechercheur sprak over een marine-uniform. Dezelfde gedachte doorkruiste bliksemsnel beider hoofd. Zou het inderdaad mogelijk zijn, dat Raoul Potdevin, tot het uiterste gebracht door de gewijzigde houding van Bonneville, zijn verloofde had geschaakt, en dat het meisje dit had goedgekeurd?

Het volgende ogenblik werden er snel vragen en antwoorden gewisseld; Mevrouw de Bonneville ging een der laatste portretten van Lucinde halen, gaf een beschrijving van haar kleding, mijnheer de Bonneville zocht het telefoonnummer op van Raoul, en een paar seconden later kwam het verpletterende bericht: Raoul Potdevin was diezelfde ochtend zeer vroeg naar Le Havre vertrokken, waar een dienste-telegram hem heenriep.

Hij was de hele dag aan boord van zijn schip geweest en zou pas laat in de avond naar Parijs kunnen terugkeren.

Enkele minuten na dit haastig gevoerde gesprek, vertrok Leblanc om te trachten een beschrijving te verkrijgen van de grote auto, uit de Rue Caumartin, en van degenen die zich daarin hadden bevonden, want het stond nu vast dat het minstens twee mannen waren geweest.

Het diner was een zwijgende, gedrukte aangelegenheid en nauwelijks was het dessert opgediend, of er werd gebeld en even daarna kwam de huis-knecht aankondigen:

— Daar is mijnheer Tardieu, de inspecteur van politie van deze wijk, mijnheer, die u dringend verzoekt te spreken.

— Laat hem in mijn werkkamer, zei de Bonneville. Neen, Mathilde, blijf hier, ik beloof je dat ik je dadelijk

zal roepen als er wat nieuws is.

Hij stond haastig op, en toen hij zijn werkkamer binnenkwam vond hij daar reeds de inspecteur, een rijzig, knap man, met dikke martiale knevels, en een militaire houding.

Bonneville sloot de deur achter zich, wendde zich naar de Inspecteur en vroeg met een bevende stem:

— Is er goed nieuws, mijnheer? Is de verblijfplaats van mijn dochter gevonden?

— In dat opzicht kan ik u volkomen geruststellen, monsieur; die verblijfplaats is inderdaad bekend, antwoordde Tardieu.

Het Senaatslid bette zijn voorhoofd met zijn zakdoek, en bracht er zuchtend uit:

— De hemel zij geprezen! Zij verkeert dus niet in gevaar?

— Zij heeft geen ogenblik in gevaar verkeerd, mijnheer de Bonneville, antwoordde de inspecteur.

— Maar, wat is er dan toch gebeurd? Is zij ontvoerd? Waar is zij nu? Wat was het doel van de ontvoerders?

— Veel vragen opeens, mijnheer, antwoordde de inspecteur glimlachend. Laat ik beginnen met de beantwoording van de derde vraag die ge mij gesteld hebt. Mejuffrouw Lucinde bevindt zich op dit ogenblik op Sint Mauritius.

De Bonneville keek de inspecteur aan, alsof hij vreesde met een krankzinnige te doen te hebben, schoof zijn stoel met een ruk achteruit en herhaalde stamelend:

— Op Sint Mauritius?

— Ja, mijnheer de Bonneville. Op Sint Mauritius.

— Maar... maar.. mijnheer Tardieu, bedoelt u met Sint Mauritius dat eiland in de Indische Oceaan, ten oosten van Madagascar?

— Inderdaad, mijnheer, antwoordde Tardieu, dat eiland bedoel ik.

— Maar, dat ligt vele dagreizen

hier vandaan! riep het Senaatslid uit.

— Inderdaad. Als men er per schip heengaat. Maar ik weet met zekerheid, dat de ontvoerders een vliegmaschine hebben gebruikt.

— Hoe kunt gij dat met zoveel zekerheid zeggen?

— Omdat ik de vliegmaschine zelf heb bestuurd, antwoordde de inspecteur.

Het bleef na deze woorden zeker wel een volle minuut doodstil in het grote vertrek.

Al die tijd zat de Bonneville roerloos stil en staaarde zijn bezoeker aan, als iemand die gebiologeerd is.

Eindelijk kon hij er met moeite de vraag uitbrengen:

— Wie, wie zijt gij? Toch geen politieinspecteur?

— Ik ben John Raffles, antwoordde de bezoeker rustig. En ik moet beginnen, mijnheer de Bonneville, u mijn oprecht leedwezen te betuigen, dat ik wel genoodzaakt was u een paar uren in grote onrust te brengen. Ik bevind mij namelijk aan de vooravond van een grondig onderzoek in een zaak, die, naar het schijnt, niet tot oplossing kan worden gebracht zonder paardemiddelen aan te wenden. Ik erken, dit middel was wel héél kras, en voor mij ook riskant, maar het was het enige, waarmee ik u zou kunnen dwingen, omdat ik weet, dat gij in uw hart althans één sterk, mooi gevoel hebt, en dat is de liefde voor uw enig kind.

Wéér bleef het geruime tijd stil in de kamer.

Zó stil dat men duidelijk de pendule hoorde tikken, die toch op geruime afstand stond.

De Bonneville was zeer bleek geworden en zat Raffles nog altijd aan te staren met zijn kleine, zwarte ogen, alsof hij plotseling aan zijn eigen verstand twijfelde.

Tenslotte kon hij er met moeite uitbrengen:

— En wat was het doel van dat alles? Waartoe wilt gij mij dwingen?

— Omdat ik alles wil weten van de betrekkingen die er tussen de minister, u en Huguet bestaan. Ik heb van nabij alles gevolgd wat er met die Huguet is geschied, en gij zult het toch zeker wel met mij eens zijn, dat een man van zijn allooi niet langer ongestraft Parijs mag blijven terroriseren.

Nu pas maakte de Bonneville een wanhopig gebaar en zei kreunend:

— Ik kan niets doen, onmogelijk! Als gij wist...

— Ik ben juist hier gekomen om te weten, Mijnheer de Bonneville, vervolgde Raffles hard. En ik zal het weten, dat verzeker ik u. Misschien kan het middel dat ik toepas niet door de beugel, maar er bleef mij geen ander over, en ik verzeker u dat uw dochter niet het minste gevaar loopt op het ogenblik. Maar tevens moet gij ook wel begrijpen, dat zij niet bij u zal terugkeren, alvorens gij mij gezegd hebt, welk geheim er is in het leven van de minister, waardoor die Huguet zich straffeloos weet.

— Maar dat is onmogelijk, riep de Senator met een wilde beweging uit zijn stoel opstaande. Als dit bekend werd, als het ruchtbaar werd, dan zou niet alleen de naam van de minister, maar het gehele land in opspraak worden gebracht.

— Een land is niet aansprakelijk voor de daden van zijn toevallige bestuurders, mijnheer, hernam Raffles koud.

— Ik zeg u dat het niet kan. Zijne Excellentie heeft juist dezer dagen onderhandelingen aangeknoopt met het Spaanse Ministerie van Handel en Nijverheid. Het betreft hier een mogelijk tractaat van het grootste gewicht. En slechts Zijne Excellentie is in staat deze zeer moeilijke, delicate zaak tot een goed einde te brengen. Wordt nu zijn naam door het slijk gesleurd...

— Dus, dààrvoor vreest hij? vroeg Raffles snel.

De Bonneville boog het hoofd en zei zacht:

— Dat zult gij zelf wel reeds begrepen hebben, als gij werkelijk de man zijt wiens naam gij zoëven hebt genoemd. De onderhandelingen zouden natuurlijk onmiddellijk worden afgebroken. De zaak zou blijven rusten, wie weet voor hoe lange tijd. Misschien wel geheel afspringen. Nu spreek ik er nog niet eens van, dat zulk een onthulling meestal niet alleen de persoon onmogelijk maakt, die zij treft, maar een geheel kabinet ten val kan brengen.

— Dat alles weet ik, mijnheer, viel Raffles hem kalm in de rede. Eerlijk gezegd zou het mij weinig kunnen schelen, als die gevolgen zich werkelijk voordeden, maar toch — ik zal tonen, dat ik begrip heb van uw moeilijkheden, ik zal zolang mogelijk het stilzwijgen over de zaak bewaren, daarop geef ik u mijn erewoord. Maar gij moet mij wapenen in handen geven tegen die Huguet. Doet gij dat niet, blijft gij in uw houding volharden, dan zult gij zelf de oorzaak zijn, dat uw dochter langer blijft op de plaats waar zij nu is, dan noodzakelijk moet worden geacht. En tracht ook niet, mij op dit ogenblik te bedriegen, hulp te halen of mij te doen arresteren. Gij moet wel inzien, dat ik de enige ben, die met mijn vrienden de juiste verblijfplaats weet van uw dochter. Het is mij een raadsel dat ge, als ware het slechts één seconde, kunt aarzelen. Bedenk toch om welke belangen het gaat.

De Bonneville scheen nog een laatste troef te willen uitspelen. Het was jammerlijk om aan te zien, toen hij stamelde:

— Ik wil aannemen, dat gij zelf zult zwijgen, mijnheer. Maar zodra Huguet begrijpt, dat zijn prooi hem dreigt te ontsnappen, dat zijn spel is uitge-

speeld, zal hij niet aarzelen alles openbaar te maken — en dan is Zijne Excellentie verloren, en hij zal mij in zijn val meesleuren.

— Laat dat maar aan mij over, mijnheer de Bonneville, luidde het antwoord. Ik zal wel zorgen dat die giftslang de tanden worden uitgetrokken. Komaan, ik zal u op weg helpen, want ik zie tot mijn verbazing dat gij nog steeds aarzelt. Die Huguet moet natuurlijk in zijn bezit hebben de bewijzen van het een of ander, dat moet hebben plaats gehad in het leven van de minister. Is dat zo?

— Ja, brieven, antwoordde de Bonneville, bijna onhoorbaar. Hij heeft brieven gestolen, die de minister en ik gewisseld hebben over... die afschuwelijke zaak.

— De minister heeft dus in vroeger jaren een misdrijf begaan, zó ernstig, dat het hem nu nog ten val kan brengen, misschien wel in de gevangenis?

De Bonneville knikte sprakeloos.

— Heeft hij diefstal gepleegd? Roof?

— Erger, antwoordde de Bonneville dof.

— Heeft hij — in drift misschien — iemand gedood?

De Bonneville slikte een paar malen en bracht er toen met de grootste moeite uit:

— Gij zoudt het niet uit mij gekregen hebben, al zoudt gij me op de pijnbank hebben gelegd, en gij moet wel een duivel zijn, dat gij het enige middel hebt weten te vinden, om mij te dwingen, te zeggen, wat ik u thans zal zeggen. De minister heeft, omstreeks achttien jaar geleden in koelen bloede en met voorbedachte rade een van zijn medewerkers vermoord. Ik en die vervloekte Huguet waren de beide anderen. Wij zochten naar diamant in Zuid-Afrika, en de man, die nu dood is, en wiens geraamte nog wel altijd op de bodem van een rotskloof niet ver van Kimberley zal liggen, vond

op een goede dag een grote hoeveelheid diamanten en behield die niet alleen voor zich zelf, hetgeen tegen onze afspraak was, maar weigerde ook de plek aan te wijzen, waar hij die kostelijke vondst gedaan had. Dat kostte hem het leven. Louvois, zo heette die andere medewerker of compagnon van onze vennootschap beraadslaagde met mij, en wist mij aanvankelijk over te halen de oneerlijke schurk op te wachten. Huguet betrokken wij er slechts zijdelings bij. Of, om juister te zijn, die sluwe duivel moet het zelf hebben ontdekt. Hij wist alles. Niets kon voor hem verborgen blijven. Ik zal kort zijn. Op het laatste ogenblik zonk mij de moed in de schoenen en mijn vriend deed het bloedige werk alleen. Ik zag op een afstand toe en geen van beiden wisten wij dat Huguet dat óók deed, goed verborgen. Natuurlijk zouden wij het hem later hebben heten liegen, en bovendien zou die zaak voor hem ook wel eens gevaarlijk kunnen blijken te zijn, maar, helaas, waren wij beiden zo dom, over het geval met elkander te corresponderen, een paar maanden later, toen wij de vennootschap reeds weer ontbonden hadden. Hoe die duivel het heeft ontdekt weet ik niet, maar op een noodlottige avond miste mijn vriend de brieven, waarin niet alleen de naam van de vermoorde genoemd werd, maar ook onze afspraak werd vermeld. Louvois geloofde aanvankelijk nog aan een toeval, hoogstens aan diefstal door een kafferjongen; jarenlang hoorde hij er niets van, zijn ster rees aan de politieke hemel, en pas toen hij het hoogste bereikt had, wat er te bereiken viel, toen hij als minister van Handel en Nijverheid opgenomen was in het Kabinet, barstte de bom. Ik herinner mij niet meer nauwkeurig wat het was. Huguet had een betrekkelijk kleine overtreding begaan. Hij wendde zich tot Louvois, die toen nog pas Kamerpresident was;

de vervolging werd ingetrokken, en van dat ogenblik af wist Huguet dat mijn ongelukkige vriend op genade of ongenade aan hem was overgeleverd. Nu weet gij alles, en gij kunt een hooggeplaatst man en met hem een gehele natie ten verderve voeren.

Weer trad een langdurige stilte in. Een trek vol minachting en afkeer had zich rondom de dunne lippen van Raffles vastgebeten. Het was dus mogelijk, dat zich onder de bestuurders van een groot prachtig land een man bevond, die de laagste misdaad had gepleegd, een moord uit hebzucht, tersluiks volbracht, in het duister van het oerwoud, zoals een wild dier zijn prooi overvalt.

Zijn stem klonk scherp als een mes toen hij vroeg:

— Huguet moet die brieven natuurlijk hebben getoond?

— Hij deed iets wat even afdoende was: hij schreef er stukken uit over, en zond die aan ons, zijn slachtoffers.

— Geen fotocopiën dus? Gij weet zeker dat er geen fotocopiën van die brieven bestaan?

— Tot dusverre niet, daarvan zijn wij overtuigd.

— Dan moet hij de oorspronkelijke brieven wel zorgvuldig hebben weggestopt, want ik heb niets kunnen vinden, toen ik tot tweemaal toe, zijn huis doorzocht. De laatste maal heeft dat een mijner trouwste vrienden bijna het leven gekost. Huguet had een

moerasadder verborgen in het geheime kastje, dat wij reeds kenden.

— Ja, dat tekent hem, zei de Bonneville huiverend. Maar het verwondert mij niet dat gij niets hebt gevonden, hij moet die brieven ergens buiten zijn eigen huis verstopt hebben. Een tijd lang meende Louvois dat hij ze misschien steeds op zijn lichaam droeg...

Hij zweeg plotseling, toen hij de doorborende blikken van Raffles op zijn gelaat voelde rusten.

— En in dat tijdperk zal er misschien wel eens bijna... een ongeluk met mijnheer Huguet gebeurd zijn? zei Raffles toen scherp. Ja, zo voert de ene misdaad steeds tot de andere.

Raffles was opgestaan, greep zijn uniformpet en zei, vlak voor de Bonneville tredend:

— Ik geloof dat het goed is, mijnheer, dat gij me alles hebt opgebiecht. Medelijden met minister Louvois, omdat hij minister is, heb ik niet. Geloof dat niet. Indien ik zwijg, dan doe ik dat omdat hij niet de enige getroffene zou zijn: hij heeft een vrouw, hij heeft twee dochters, lieve, goedhartige meisjes naar ik hoor, die dus vermoedelijk wel niet naar hun vader zullen aarden. En gij zelf zoudt worden genoemd in deze afschuwelijke zaak. Maar ik zal niet rusten, dat zweer ik, voor ik die Huguet zal hebben onschadelijk gemaakt, die kanker van Parijs!

HOOFDSTUK M

DE JACHT OP DE BRIEVEN

Zonder zich in het minst te haasten, verliet Raffles het huis, dat hij op zulk een slimme wijze was binnengedrongen, wel wetend, dat de Bonneville er niet aan zou denken, hem zijn vertrek te bemoeilijken. Want toen hij afscheid nam, had hij het ongelukkige Senaatslid, dat nu geheel gebroken

scheen te zijn, de toezegging gedaan, dat hij zijn dochter binnen vier en twintig uren zou terugzien.

De Bonneville van zijn kant, had de Raffles plechtig moeten beloven, thans een einde te maken aan iedere toetsing tusschen Huguet en zijn dochter.

Raffles stapte op een auto toe, die tev

op enige afstand in een zijstraat geparkeerd stond, stapte in, en zei tot Brand, die daar geduldig op hem had zitten wachten:

— Nu, dat is een mooie geschiedenis, Charles. Het is nog erger, dan ik vermoed heb. Luister.

Hij deelde de zwijgende toelustende jongeman alles mede, wat hij zoëven in de kamer van de Bonneville had vernomen.

Toen hij zweeg, riep Brand uit met een uitdrukking van afschuw:

— En zulk een man wist het tot zulk een hoge positie te brengen! Maar wat zijn nu je plannen?

— O, het spreekt vanzelf dat ik die brieven hebben moet tot iedere prijs. Het lust mij niet, de strijd tegen Huguet te voeren met de wetenschap, dat de politie hem nog steeds de hand boven het hoofd houdt, wat ik ook tegen hem zou inbrengen. Hij is pas onschadelijk gemaakt, zodra wij hem maar eenmaal de tastbare bewijzen hebben ontnomen van de schuld van de minister.

Is Huguet eenmaal beroofd van dit wapen, dan zullen wij eens zien wie van ons beiden de sterkste is, al noemt hij zich honderdmaal « De Koning van Parijs ».

De beide vrienden spraken verder niet veel meer, totdat Henderson stopte op een honderdtal meters vóór het huis in de Rue de Vaugirard, waar Raffles nog enige voorbereidselen had te maken.

Nauwelijks was hij uitgestapt of met een zacht fluitend geluid vloog er iets rakelings langs zijn hoofd.

— Terug! beval Raffles op gedempte toon. Ze schieten met een windpistool. Daar van uit die auto!

Het is natuurlijk Huguet, maar nog veel waarschijnlijker is het een handlanger.

— Alles goed en wel, maar hoe kon die weten dat jij hier was?

— Hij is ons gevolgd, van de plek

af, waar jij de auto geparkeerd had.

— Hoe wist hij dan dat zich onder het mom van de politie-inspecteur een vijand verborg?

— Daarvoor bestaat maar één enkele verklaring, Charles, zei Raffles ernstig. En die is, dat Huguet in het huis van de Bonneville een geheime handlanger heeft, misschien wel een bediende, een kamermeisje, een kok, weet ik het.

— Maar weet je wel wat je daar zegt? riep Brand verschrikt uit. Dat zou betekenen dat je hele gesprek met de Bonneville is afgeluisterd. Dat die ongelukkige man van dit tijdstip af, het grootste gevaar loopt uit wraak te worden gedood, en dat Huguet nu misschien openlijk voor de dag komt.

— Dat laatste zal hij niet doen, voor hem het water aan de lippen komt. Zolang hij de brieven nog heeft kan hij zich veilig achten. Maar ik erken dat de toestand plotseling hoogst ernstig is geworden, en dat na alles wat er reeds met ons geschied is.

Terwijl de beide mannen zacht met elkander spraken, hielden zij de auto waaruit geschoten was zorgvuldig in het oog.

Beiden hadden hun revolvers gegrepen om zo nodig dadelijk te kunnen schieten.

Maar daarop scheen de tegenpartij het liever niet te willen laten aankomen. Want plotseling hoorden zij het aanzetten van de motor, en een ogenblik daarna was de auto om de hoek van een zijstraat verdwenen. De beide vrienden bleven luisteren tot zij niets meer hoorden en toen pas zei Raffles op zachte toon tot Henderson:

— Rijdt nu maar naar de garage, James, en kom daarna onmiddellijk bij ons in het huis.

Zodra zij binnenshuis waren, riep Brand opgewonden:

— Wij hadden die auto nooit mogen laten ontkomen.

— Waarom niet?

— Omdat daarin zo niet Huguet zelf, dan toch een van zijn handlangers zat.

— Huguet zelf is het zeer waarschijnlijk niet geweest, Charles.

Raffles begon zich haastig te verkleeden, terwijl Brand zich eveneens ontdeed van zijn rokcostuum, en een oud, versleten pak aantrok dat hem echter veel bewegingsvrijheid liet, hetgeen hem die nacht te pas zou kunnen komen.

Het verkleeden had nauwelijks tien minuten geduurd. De geheime klerenkast werd zorgvuldig gesloten, en Raffles en Brand waren gereed voor hun onderneming, juist toen Henderson binnentrad, in zijn eenvoudig uniform van taxichauffeur.

— Hebt ge mij nodig, mylord? vroeg de reus, na een snelle blik te hebben geworpen op de vermomming van Raffles.

— Ja zeker, James, antwoordde Raffles levendig. Ik denk dat wij het niet zonder jou zullen kunnen stellen. Maar je hoeft je niet te verkleeden. Zo als je bent, is het heel goed. Is de gewone taxi klaar om te gebruiken?

— Zeker, mylord.

— Vooruit dan, en op weg!

De drie mannen verlieten het huis op de gewone wijze, kwamen ongezien in de donkere achterstraat, waar zich de vervelozige garage bevond die bij het huis behoorde en waar de gewaande taxi-chauffeur de wagen ging halen.

— Luister, James, onderrichtte Raffles de reus. Je rijdt van hier regelrecht naar het huis van Huguet dat je wel kent, in de Rue Madras, maar niet vóór het huis parkeren.

Henderson knikte slechts, het portier ging dicht, en de auto zette zich in beweging.

Maar wat de brave kerel niet wist, was, dat de omweg, die hij thans moest maken, op een merkwaardige wijze de plannen van Raffles in de hand werkte, en een zeer moeilijke

taak, aanzienlijk zou verlichten.

Want toen de auto vrij langzaam langs de Boulevard Sebastopol reed, en Raffles toevallig naar buiten keek, bemerkte hij een vrouw in gezelschap van twee heren, die wel een weinig al te elegant waren gekleed, om echte heren te kunnen zijn, en die blijkbaar nogal nerveus was.

Hij herkende haar aanstonds; het was Georgette Dufour, de vriendin van Huguet. En het was alsof een voorgevoel hem waarschuwde, dat hij verstandig zou doen, hier voor een korte poos zijn tocht te onderbreken.

Hij gaf Henderson direct bevel om te stoppen.

Dit geschiedde op een plek waar vrij wat auto's geparkeerd stonden, en niet ver van een groot restaurant, waar gedanst werd en waar ook clandestien aan hazardspel werd gedaan.

De beide mannen waren ternauwernood uitgestapt om de heftig gesticulerende vrouw op enige afstand te volgen, toen Raffles Brand eensklaps bij de arm greep en op gedempte toon zei:

— Kijk eens, die auto, daar aan de overzijde.

Brand wendde de blik een weinig ter zijde en zag een gesloten wagen, waarin een man zat, die blijkbaar het drietal, vóór hen, ook in het oog hield.

— Herken je die auto niet? vroeg Raffles zacht.

— Het is toch niet de auto, van waaruit op ons geschoten is, een uur geleden?

— Hij lijkt er tenminste sprekend op. Maar er is nog iets meer; ik heb het gelaat even kunnen zien van de man in de wagen; het is de kamerbediende van de Bonneville.

Brand schrikte en zei op zachte toon:

— Wat doet de kerel hier? Wat zit hij daar te loeren? Op wie heeft hij het voorzien?

— Stellig op Georgette Dufour. Kijk, daar is zijn gezicht weer even

zichtbaar. Hij houdt haar in het oog.

— Nu, ik moet zeggen dat het hem niet aan brutaliteit ontbreekt, gromde Brand, met gebalde vuisten.

— Wat zou hij te vrezen hebben? Hij weet immers niet wie wij zijn. Kijk, nu gaat hij ook het café binnen, en Georgette loopt nog steeds te foeteren. Er is zeker vandaag nog iets ernstigers gebeurt. Komaan, wij zullen binnengaan.

101 Ternaauwernood waren zij binnen, of zij hoorden de schelle stem van Georgette, die met haar beide vrienden aan een tafeltje had plaats genomen en uitriep:

— Jawel, die moois mijnheer heeft mij als een oude handschoen weggegoorpen! Aan de deur gezet, op straat laten smijten door zijn bedienden. Maar als hij denkt dat Georgette Dufour dat over haar kant laat gaan, dan vergist mijnheer Huguët zich. Laat hij zich voor mij in acht nemen. Ik weet

meer van hem dan hem lief is.

Brand en Raffles keken eens opzij. Zij zagen dat zij niet de enigen waren die deze woorden gehoord hadden. De man van het windpistool stond, half verscholen achter een pilaar, met strakke brandende ogen naar de vrouw te kijken, en er speelde een vals lachje om zijn lippen.

— Zij schijnt Huguët inderdaad fel te haten, nu hij van haar zich heeft ontdaan, zei Raffles, en daarvan zullen wij gebruik maken, amice. Men moet nooit een wapen minachten, wat het ook moge zijn, als men strijdt tegen ongedierte. Hou jij die huisknecht in de gaten, die daar juist weer wegsliuift, dan zal ik eens met onze schone Georgette gaan praten. Als zij zoëven niet blufte en werkelijk iets van Huguët afweet, waar we wat aan hebben, dan moeten we dat uit haar zien te krijgen.

HOOEDSTUK VI

DE BRIEVEN VERWISSELEN VAN EIGENAAR

Toen Raffles op haar toetrad, bemerkte hij, dat de huisknecht uit de auto dieht bij de zaalingang stond en strak naar hem keek.

Hij glimlachte evenwel, want geen twee passen verder stond Brand, die de vent zeker als diens schaduw gevolgd was, en hem wel goed in het oog zou houden.

Raffles ging dan ook rustig verder, en nam bedaard plaats aan het tafeltje, waar de vrouw zat. Zij wendde langzaam het gelaat naar hem toe, zonder hem blijkbaar te herkennen, en vroeg ruw:

— Wat moet jij? Wie heeft jou gezegd bij me te komen zitten?

— Ik heb me zelf uitgenodigd, antwoordde Raffles zoetsappig. Ik ben namelijk een man die zeer gezien is bij vrouwen in uw omstandigheden.

Ik kan namelijk wraakzucht bevredigen.

De vrouw knipperde even met de ogen, deed een lange haal aan haar sigaret en zei:

— Zo? Ben jij daartoe in staat? Dan ben je meer waard dan die papkerels, die 'm daareven gesmeerd hebben. Die dachten zeker dat ik dronken was of gek.

— Ik denk alleen maar dat gij volkomen bij uw verstand zijt, en op een laaghartige wijze behandeld wordt door een gemeen sujet.

De vrouw liet een kort, schel lachje horen, boorde haar ogen diep in die van Raffles en zei met een schor stemgeluid:

— Zo, weet jij dat? En je gelooft me te kunnen helpen? Geloof jij ook dat ik heel wat van hem weet?

— Daarvan ben ik vast overtuigd, antwoordde Raffles rustig.

— En dat zou je nu wel graag van me willen horen, hè? Wie ben je eigenlijk? Wat kun jij hem doen, die ze de « koning van Parijs » noemen?

— O, dat zou nog wel eens mee kunnen vallen.

— Is dat zo? Nu makker, dan zullen wij eens met elkander babbelen, heel gezellig, onder vier ogen. Wat moet die kerel toch van mij?

Zij had reeds een paar malen opzij gekeken, en ook Raffles had heel goed gezien dat de huisknecht die zo'n goed schutter was, langzaam naderbij was gekomen, maar steeds op de voet gevolgd door Brand. Nu was hij zeker geen vijf meters verwijderd van het tafeltje, waaraan Raffles met Georgette Dufour gezeten was.

Raffles stelde kalm voor:

— Als die man je hindert, wil ik hem met genoeg even een flinke dreun op zijn tronie geven.

Raffles begreep dat hij zich zo spoedig mogelijk zou moeten ontdoen van die lastige toeschouwer, die zulke drastische middelen gebruikte om zijn principaal te bevrijden van zijn vijanden. Hij zou er zeker anders nooit in slagen de vrouw mee te nemen naar een rustig plekje, waar ze haar hart zou kunnen uitstorten.

Hij zei dus op voor Brand verstaanbare wijze snel een paar woorden in een alleen voor deze jongeman begrijpelijke taal, en het volgende ogenblik was mijnheer de huisknecht als deelnemend personage in het kleine drama uitgeschakeld.

Want Brand was vlak achter hem geslopen, en had hem in de afhangende rechter arm, waarin de man zijn sigaret hield, een kleine prik gegeven met een van die allerfijnste injectie-naaldjes, die Raffles zelf placht te vervaardigen, en die een zeer snel werkend middel in het bloed brachten, die niets meer of minder veroorzaakten

dan een half etmaal zware slaap.

Raffles had glimlachend toegezien, maar het incident veroorzaakte natuurlijk wel enige opschudding en van alle kanten kwamen dadelijk kellners en nieuwsgierigen aangelopen. De man met het windpistool werd ten slotte als een zak vuil goed weggedragen. Raffles zag hem niet meer terug, tenminste niet meer die nacht.

Aldus bevrijd van een lastige en gevaarlijk sujet, richtte hij zich weer tot Georgette Dufour, die het voorval nauwelijks scheen te hebben opgemerkt, en zei:

— Wanneer gij het goedvindt, zullen wij een rustiger plekje opzoeken.

De vrouw aarzelde geen ogenblik. Zij liet toe dat Raffles een geldstuk op de tafel wierp om haar vertering te betalen en volgde hem de zaal door, terwijl Brand, als bij toeval, op enige afstand volgde en eveneens de zaal verliet.

Raffles bracht haar naar buiten, duwde haar in de nog altijd wachtende auto, en nam naast haar plaats. Brand ging tegenover hen zitten en de zogenaamde taxi zette zich in beweging, nadat Raffles zacht tot Henderson had gezegd:

— Nu maar verder, naar het huis dat ik je noemde.

Toen boog hij zich tot de vrouw over en begon rustig:

— Gij hebt zoëven gevraagd wat die man, die naderhand buiten westen is geraakt, naar u te kijken had. Ik zal het u zeggen. Hij is een werktuig van Huguet, en zou u gedood hebben als ik hem niet vóór was geweest. Ongeveer anderhalf uur geleden heeft de vent mij ook om zeep willen helpen.

— Mij doden? herhaalde Georgette huiverend. Wat heb ik die man gedaan?

— Nog niets. Maar gij stond op het punt, geheimen van Huguet te verraden, en dat wilde hij coûte que coûte voorkomen. En nu ter zake. Ik zal u

zeggen wat ik van hem weet. Geruime tijd geleden heeft Huguët met de Bonneville en een zekere minister...

— Louvois! viel de vrouw hem koel in de rede. Gij vertelt mij niets nieuws, ik weet dat alles.

— Wat? riep Raffles verwonderd uit. Heeft Huguët u dan in het geheim genomen?

— Neen, zó gek is hij niet, antwoordde de vrouw met een kort lachje. Ik ben er door louter toeval achter gekomen. Dat gebeurde op een avond toen hij stomdronken was. Hij zei toen iets van een geheime bergplaats. Ik knoopte dat in mijn oor, en toen hij haveloos op de divan lag, ben ik eens gaan zoeken. Nietwaar, een vrouw in mijn omstandigheden moet altijd rekening houden met de toekomst. Wel, ik heb heel wat aardige dingen ontdekt.

— Hoe lang is dat geleden?

— Een dag of veertien.

— Denkt gij dat die brieven nog altijd op dezelfde plaats liggen?

— O, ja. Ik ben er van overtuigd. Men heeft eens getracht een geheim kastje in zijn huis te doorzoeken, waarin hij een giftslang had gesloten. Dat moest mislukken, want daarin zijn de voornaamste brieven nooit geweest.

Terwijl ze dit zei, had zij Raffles met een eigenaardige blik aangekeken. Maar deze vond het niet nodig de vrouw op de hoogte te brengen, en vervolgde:

— Als men Huguët die brieven afnam...

— Dan zou hij niets méér in te brengen hebben dan andere misdadigers, voltooide de vrouw heftig de zin. Hij zou vogelvrij zijn. Bij zijn eerste misdrijf zou de politie toeslaan. En hij zal weten wat het zeggen wil mij te beledigen. Ik zal u zeggen, waar ze zijn.

Zij staarde enige tijd met verwilderde blik voor zich uit en vroeg plotseling:

— Geloofst gij werkelijk dat hij met

die meid wil trouwen?

— Als gij soms Lucinde de Bonneville bedoelt, ja, dat is zijn plan, antwoordde Raffles afgemeten. Maar als ik er iets aan doen kan, zal ik het tot iedere prijs beletten. Maar daarvoor is het nodig dat ik de brieven heb, want dan verliest hij zijn invloed op haar vader.

De vrouw scheen plotseling kalm te worden. Zij leunde achterover en zei slechts:

— Goed. Gij zult ze hebben! Waar brengt ge mij nu heen?

— Naar zijn huis, in de Rue Madras.

— Luister dan. De brieven zijn verborgen in een klein, koperen kastje, dat als hout geschilderd is, en dat zich bevindt binnen in de rookgang van de schoorsteen in zijn slaapkamer. Het ziet er onschuldig uit, maar het is dodelijk voor degene die het geheim niet kent. Want dag en nacht staat het onder stroom en hij heeft daarvoor een afzonderlijke installatie in de kelder, zodat het niet helpt wanneer de gewone huisleiding wordt uitgeschakeld.

— Goed bedacht, maar te ingewikkeld, zei Raffles rustig. Ik dank u intussen voor de inlichtingen. Wij zullen er een gepast gebruik van maken. Maar hier zijn wij er. Wij zullen hier uitstappen om door het parkeren van een auto vóór zijn deur geen argwaan te wekken.

De auto stopte, en het viertal stapte uit.

De auto werd in een zijstraat naast het trottoir geparkeerd, en haastig begaf zich het viertal verder de Rue Madras in, klom daar zonder enige moeite over het lage hekje dat de voortuin van het huis van die straat scheidde, en knielde even later in de duisternis neer vóór een kelderraam, omstreeks een halve meter hoog en een meter breed, en voorzien van zes dikke tralies.

Daðelijk zei Raffles zacht:

— James, je weet hoe ik over je kracht denk, maar zelfs jij zult die dingen niet zonder meer van hun plaats krijgen. Wij zullen moeten zagen.

— Dat zal gehoord worden, mylord, zei de reus hoofdschuddend. Mag ik het eens proberen?

En vóór Raffles nog iets kon zeggen, hadden de geweldige handen van de reus reeds een der spijlen omvat. Hij zette zich met zijn zware voeten schrap tegen de opstaande kant van het smalle kozijntje en begon te rukken.

Nu en dan kreunde hij van inspanning, de aderen aan zijn hals zwollen als koorden, zijn gelaat werd blauw, maar de staaf boog, boog telkens wat verder en plotseling raakte de tralie, tegelijk met vier of vijf stenen, en een massa kalk en gruis, los.

Nog een paar heftige rukken en ook van onderen raakte de stang uit de stenen waarin hij was bevestigd.

Raffles kroop het eerst naar binnen, en hielp Georgette Dufour, die nu volgde. Brand volgde haar en Henderson wilde op zijn beurt door het gat kruipen toen Raffles zacht fluisterde:

— Neen James, het is beter dat je bij de auto blijft. Geef het sein als er onraad dreigt. Wij kunnen het overige gemakkelijk alleen af. Ik denk dat wij over een half uur weer bij je terug zijn.

Tegen zijn zin gehoorzaamde de reus, en het drietal ging op de tast wat verder de grote kelder in, dicht bijeen blijvend, totdat de vrouw fluisterde:

— Wees voorzichtig, ik weet niet of het luik boven de opening is. Zouden wij licht durven maken?

— Wacht een ogenblik; Charles, hang je jas boven de opening van het keldergat.

Brand ging terug en toen Raffles het flauw verlichte vierkant van de vensteropening had zien verdwijnen, ontstak hij zijn zaklamp.

Nu bleek het, dat hij op geen voet afstand stond van een grote rechthoe-

kige opening in de vloer.

De vrouw werd doodsbleek en slaakte een gesmoorde kreet. Zij legde een sidderende hand op de arm van Raffles en fluisterde, angstig om zich heen ziende:

— De opening is onbedekt. Dan moet hij argwaan koesteren, dat doet hij alleen maar in geval van twijfel, als hij meent dat hem een gevaar boven het hoofd hangt.

— Wat is dat voor een opening, vroeg Brand, die eveneens van kleur verschoten was bij het zien van dat gapende gat.

— Het is een diepe put. Er is er nog een hier in huis...

— Die ken ik, zei Raffles laconiek. Die heeft me bijna het leven gekost. Staat hier water in?

— Neen, tenminste niet voor zover ik weet. Maar die koker is bijna twintig meter diep en heeft een betonnen vloer. Wie hier in valt, heeft weinig kans dat te overleven.

— Maar ik zie niets van een luik, hernam Raffles.

— Dat is nu onder de vloer weggeschoven. In deze put staat de accumulator.

— Op de bodem? vroeg Brand verbaasd.

— Neen, in een uitholling, ongeveer vier meter onder deze vloer.

— Maar hoe kan men daar komen? vroeg Brand een weinig ongeduldig.

— Er is een ijzeren ladder, die op en neer kan rijden, wacht, ik geloof dat ik de plek nog weet. Geef mij de lantaarn eens.

Brand gaf haar zijn zaklamp en de vrouw zocht even langs de wand van de kelder, totdat zij, niet ver van een deur, de enige, die de kelder rijk was, een knop of uitsteeksel scheen te hebben gevonden. Zij drukte hierop en dadelijk liet zich een zacht zoemend geluid horen en uit de diepte van de put rees langzaam langs een der wanden een smalle, ijzeren ladder om-

hoog, volkomen gelijkend op een fabrieks-brandladder. Het ding bleef rijzen, tot het omstreeks een meter boven de vloer uitstak en kwam toen tot rust.

Raffles beproefde aanstonds de stevigheid van de ladder, nam toen zijn lamp weer over en begon onverschrokken af te dalen.

Na verloop van nog geen minuut kwam deze weer te voorschijn, klauterde naar boven en zei, met iets van bewondering in zijn stem:

— Ik moet zeggen dat Huguet die zaak keurig heeft ingericht. Er staat een hele rij accumulatoren, sterk genoeg om een stroom te verwekken, waarbij de twee honderd twintig volt van de huisleiding ongevaarlijk lijken. De installatie is nu onschadelijk gemaakt; ik heb de verbindingsdraden doorgeknipt.

Hij trad op een deur toe, greep de knop...

— Dicht, fluisterde hij ongeduldig.

— Die deur wordt electricch gesloten en geopend, zei Georgette Dufour zacht. Ik had daar eerder aan moeten denken. Door de leidingsdraden door te knippen hebt gij tevens het mechanisme buiten werking gesteld, dat deze deur opende. Het was voldoende geweest om op dit knopje te drukken, dat er uitziet als een gewone schakelaar.

Vruchteloos draaide Raffles even aan het knopje. Hij bekeek de zware deur aandachtig, trok de schouders op, haalde zijn tas te voorschijn, nam er enige instrumenten uit en begon met taaie geduld het slot te bewerken.

Met een scherpe bijtel stak hij zoveel van het hout af, dat de schroeven bloot kwamen van de zware scharnieren, waaraan de deur was opgehangen. Nog steeds zwigend gaf hij Brand een van zijn schroevendraaiers, en nu begonnen de beide mannen de schroeven van de scharnieren los te draaien totdat zij deze konden verwijderen.

Raffles nam een van zijn stalen koe-

voeten, dreef die met kracht tussen de reet, die deur van sponning scheidde, en drukte toen op deze lange hefboom totdat de deur, krakend en kreunend begon te wijken.

De weg naar de smalle keldergang was weldra vrij.

Zonder een woord te zeggen had de vrouw dit gadegeslagen.

Raffles nam opnieuw zijn lamp ter hand, Brand ontstak ook de zijne, en voorzichtig ging het drietal door de smalle, lage gang, totdat zij een kleine betonnen trap bereikten, die naar de vestibule moest voeren.

Zij kwamen aan de ruime hal, die slechts door een kleine electriche lamp in een ornamentale oosterse lantaarn, verlicht werd, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Op het brede portaal aangeland, ter hoogte van de eerste verdieping, en vanwaar naar links en naar rechts gangen zich uitstrekten, die voor een deel de vestibule overspanden als een brug, stonden de twee mannen en de vrouw opnieuw een ogenblik stil; toen fluisterde Georgette Dufour:

— Weet gij waar zijn slaapkamer is?

— Op de tweede verdieping, de gang rechts, de tweede deur, antwoordde Raffles onmiddellijk. Heb ik het goed onthouden?

— Zo is het. Maar wees voorzichtig, die duivel is tot alles instaat als hij zich bedreigd weet. Ik gevoel mij niet helemaal gerust, het is alsof er iets om mij heen schuifelt, alsof ik in alle donkere hoeken en gaten spottend hoor lachen.

— Verbeelding, fluisterde Raffles.

Onverschrokken besteeg Raffles de hoofdtrap naar de tweede verdieping en de anderen volgden hem op de hiel.

Zo bereikte hij de deur, die het doel van de tocht was, en hij stak er juist de hand naar uit, om zich te overtuigen dat deze inderdaad gegrendeld

was, toen hij plotseling voelde hoe zijn rechtervoet op iets drukte dat meegaf.

Op hetzelfde ogenblik sloeg er aan het einde van de gang een rossige steekvlam uit de muur. Er klonk een geluid als een knetterend salvo, en Raffles en Brand hoorden de kogels om hun oren fluiten.

Brand voelde zich een stukje van de oorlel als met een felle zweepslag afscheuren, maar daarop lette hij niet eens.

Naast hem had een zwakke kreet geklonken. De rampzalige Georgette Dufour, door twee kogels in de borst getroffen, zonk naast hem neer voor hij haar had kunnen opvangen.

— De duivel! barstte Raffles uit. En ik zelf heb dit ongeluk teweeg gebracht; ik heb een balans in de vloer neergedrukt, die verbonden moet zijn geweest aan de trekkers van zes of acht geweelopen, aan het einde van de gang in de muur verborgen, op zulk een hoogte, dat het een wonder mag heten, dat wij niet getroffen werden. Onderzoek haar wonden, Brand, ik moet weten of de tijger nog in zijn hol is.

Hij greep de kruk van de deur van de slaapkamer, en bleek deze gemakkelijk te kunnen openen.

De kamer was leeg.

Hij draaide dadelijk de schakelaar van het licht om, snelde op het bed toe, drukte op de knop, en het deurtje naast de schoorsteen vloog open.

Hij trad onbeschroomd in de nauwe opening, besteeg een smal laddertje in de muur uitgespaard, stak zijn hand in de uitholling, en greep het koperen kistje, dat er inderdaad onschuldig genoeg uitzag.

Hij slaakte een kreet van woede, het deksel van het kistje stond open, het was leeg.

Hij haastte zich het laddertje weer af, wierp het deurtje dicht, stormde de kamer uit en riep:

— Hij is er met de brieven van

door, Charles! Waarschijnlijk is hij nog geen half uur geleden gewaarschuwd, juist een ogenblik vóór we de zogenaamde bediende in de Boulevard Sebastopol zagen. Hij heeft onze komst niet willen afwachten, nu hij alles wist, en is zijn kostbare papieren elders in veiligheid gaan brengen. Is die ongelukkige vrouw dood?

— Neen, maar zij is zwaar gewond.

— Dan is het onze plicht nu eerst voor haar te zorgen: Ik zal...

Hij zweeg plotseling, want zijn scherp oor had enig gerucht gehoord.

Het kwam echter niet uit het huis, maar ergens van de straat.

Hij snelde de slaapkamer weer binnen en wierp een raam open.

Ja, nu hoorde hij het duidelijk, het was het bekende sein: de roep van de merel.

Het was echter niet het gewone alarmsein, niet het afgesproken SOS.

Henderson riep hem eenvoudig, omdat hij hem iets had mede te delen.

Raffles rende weer naar de gang, waar Brand naast de vrouw geknield lag, wier mantel en japon hij had opengerukt om het hevig bloeden van de wonden te stelpen met wat hij aan linnen in een kast van de slaapkamer had kunnen vinden.

— Blijf even bij haar, Charles. Henderson roept. Er moet iets gebeurd zijn.

En wéér snelde hij weg, de trappen af, de vestibule door en ijde de straat op, na zich te hebben overtuigd, dat niemand hem zag.

Toen hij de auto bereikte, zag hij daar Henderson, rustig naast de wagen staan met de vuisten in de zijde, en blijkbaar naar iets kijkend dat daar binnen in de auto was.

Op het horen van Raffles voetstappen wendde hij zich om, en zei met een grimmig lachje:

— Ik heb hem, mylord! Hij kwam hier als een wervelwind de straat inrennen en rekende zeker niet op mijn

bescheiden persoontje. Toen hij rechtsomkeer wilde maken was het te laat.

Raffles knipte zijn lamp aan, en liet het schijnsel in het binnenste van de auto spelen. Daar zat Huguët in een hoek, de armen op de borst gebonden en met een uitdrukking van zulk een dierlijke haat, en wraakzucht op het gelaat, als Raffles nog nooit op menselijke wezenstrekken had gezien.

Henderson had hem een prop in de mond geduwd en daar overheen een doek om het schreeuwen te beletten.

Raffles wendde zich tot Henderson en zei op ernstige toon:

— Wij hebben heel veel aan je te danken, James, meer dan je misschien zelf wel vermoed. Je hebt een adder de giffanden uitgetrokken. Wat Huguët nu verder ook nog doet, hij zal als een gewone misdadiger worden beschouwd en als zodanig behandeld.

— Zal ik hem maar niet liever in de Seine smijten, mylord? stelde Henderson kalmpjes voor.

— Het is aan de rechters hem te vonnissen, James, antwoordde Raffles, en niet aan ons. Wacht mij hier. Wij moeten eerst voor Georgette Dufour zorgen.

Raffles ging terug, en vond daar boven de vrouw bewusteloos door het bloedverlies.

Met grote behoedzaamheid droegen

de beide mannen de vrouw op het nog onbeslagen bed; Raffles schoof enige bankbiljetten in een enveloppe, krabbelde haastig een briefje voor de beampten, die de vrouw zouden vinden en belde toen een ziekenauto op!

Op de drempel van de deur wendde hij zich nog eens om, naar de vrouw en zei ernstig:

— Zij heeft recht op onze dankbaarheid en wij moeten ons haar lot aantrekken. En nu vlug weg, over vijf minuten kan de ziekenauto hier zijn.

Zij verlieten haastig het huis, snelden naar de auto, en sprongen er in, bijna op hetzelfde ogenblik dat met luid getoeter in de Rue Madras de ziekenauto kwam aanrijden.

Raffles was voornemens geweest Huguët bij het dichtstbijzijnde politiebureau af te leveren.

Maar eensklaps wist Huguët, voor iemand er op verdacht was, met zijn gebonden handen het portier aan zijn zijde te openen en vóór Brand hem had kunnen grijpen, naar de borstwering te rennen en zonder zich een ogenblik te bedenken, in de Seine te springen.

Nog voor de auto volkomen tot stilstand was gekomen, sprong Raffles op zijn beurt naar buiten en liep op de borstwering toe. Hij hoorde en zag echter niets meer.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Verlaten Klooster

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM: .....

ADRES: .....

L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266